

Rose

ZOMBIES IN COLLEGE

มหาวิทยาลัยซอมบี้ 1

喪病大學

顏涼雨 เขียนเหลียงอวี่

เขียน

Jpolly Wu

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นอกจากช่องเฟียที่กำลังเล่นโน้ตบุ๊ก
อีกสามคนที่เหลือกลับนั่งอ่านหนังสืออย่างหนักรู้อยู่โต๊ะ
มองจากด้านหลังก็สัมผัสได้ถึง “ความขยัน”

- เขียนเหลียงอวี่

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรรฎ

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างบรรยากาการสอบสุดเครียดกับการถูกแฟนเก่าสุดเพอร์เฟ็กต์อย่างซีเหียนตามตอแยไม่เลิก ซึ่งเผยไม่รู้จะเกลียดอะไรมากกว่ากันแล้ว แต่อะไรๆ ก็คงไม่แยเท่าซอมบี้ที่บุกมาเพิ่มความโกลาหลให้มากขึ้นอีก ระหว่างที่ต้องหนีเอาชีวิตรอดก็พลัดหลงกับเพื่อนเก่า แต่ได้เจอเพื่อนใหม่สายฮาแทน แถมซีเหียนยังตามมาสมทบอีก เหมือนชีวิตเขายังวุ่นวายไม่พออย่างนั้นแหละ

ชีวิตและหัวใจของซ่งเผยจะอยู่รอดปลอดภัยไปจนจบหรือเปล่านั้น แล้วระหว่างซอมบี้กับสัญญาณดิบของมนุษย์ อะไรจะน่ากลัวกว่ากัน มาเอาใจช่วยซ่งเผยกับผองเพื่อนของเขา และหัวเราะไปกับความสยองเปี่ยมอารมณ์ขันด้วยกันใน *Zombies in College มหาวิทยาลัยซอมบี้ 1 (喪病大學)* แล้วทุกคนจะรู้ว่าในยามคับขันไม่มีอะไรดีไปกว่าการมีคนรักที่คอยห่วงใยและมิตรภาพจากเพื่อนแท้แล้ว

Rose

*แสงสลับ*ในห้องโถงกว้าง จอคอมพิวเตอร์วางเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่มีเพียงไม่กี่เครื่องที่แสงส่องออกมา ใบหน้าที่ควรมีชีวิตชีวา เมื่ออยู่ในรัศมีของแสงนั้นกลับมีสีเขียวคล้ำ ส่วนใหญ่ปกคลุมไปด้วยบรรยากาศของไม้เกล็ดฟ้งที่ใกล้จะลงโลงเต็มทน บังเกิดเป็นความสง่างamlล้าลึกที่ไม่เข้ากับอายุของพวกเขาเอาเสียเลย

ซึ่งเผยก็เป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งเขามั่นใจว่าภาพนี้จะต้องขัดใจผู้สืบทอดเจตนารมณ์ในระบบสังคมนิยมอย่างแน่นอน เนื่องจากอินเทอร์เน็ตคาเฟ่แห่งนี้ ผิวโซฟาเป็นจุดกระดำกระด่าง โต๊ะคอมพิวเตอร์ยากจะระบุสีได้เป็นพิพม์สีดำมีสิ่งสกปรกอยู่ตามร่อง เมาส์แบบมีสายเลื่อนไม่ค่อยไปบวกกับคอมพิวเตอร์เพดานสีเหลืองที่ส่องแสงสลับเต็มที่ และยังมีพานอัน¹ กลับชาติมาเกิดนั่งอยู่ตรงนี้ ในมุมอับแบบสามร้อยหกสิบองศา

ในยุคสมัยที่สมาร์ทโฟนมีอยู่ทุกหนแห่ง ร้านแห่งนี้ยังคงยืนหยัดอย่างภาคภูมิใจ ทำให้ทุกครั้งที่ซึ่งเผยก้าวเข้ามามักเห็นภาพในอดีต คล้ายว่าตนเองได้ย้อนกลับไปสมัยเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ในคืนนั้นหลังจากพ่อแม่เข้านอน เขาก็แอบหนีไปอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพื่อเล่นเกม

¹ นักปราชญ์และกวีรูปร่างที่มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตก ยามชราผ่านมาผ่านก็จะม้หญิงสาวรุ่มล่อม หากหญิงสาวเข้าไม่ถึงตัวเขาก็จะโยนผลไม้เข้าไปให้ในรถม้า

เลอกลอรี² แน่แน่นอนว่าหลังจากช่วงเวลาอันรุ่งโรจน์จบลงก็ถูกปล่อยทิ้ง
ยกใหญ่ แต่พูดตามตรง ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่สมัยนั้นตกแต่งได้ล้ำสมัย
กว่าปัจจุบันมาก

ยุคสมัยนี้แทบไม่ค่อยมีคนมาใช้บริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่กันแล้ว
ซึ่งเผื่อคิดว่าเหตุผลที่ร้านแห่งนี้สามารถยืนหยัดอยู่ได้จนถึงตอนนี้ ก็ต้อง
ขอบคุณระบบตัดไฟและตัดสัญญาณอินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัย ถึงแม้
โทรศัพท์มือถือจะยังใช้สายได้ แต่ทุกครั้งที่เห็นการแจ้งเตือนว่า [เชื่อมต่อ
เครือข่ายไวไฟเพื่อเข้าสู่หน้าเว็บไซต์ เชิญดูหาว่าใช้ได้ตามสบาย] ให้กับ
คนยากจนที่ไม่มีโอกาสใช้งานตามใจชอบ ส่วนคนที่อยากดูถ่ายทอดสด
การแข่งขันอะไรสักอย่างช่วงกลางดึก ก็ทำได้เพียงหันไปพึ่งพาบริการ
อินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพียงแห่งเดียวในรัศมีสิบสี่³ เท่านั้น

“คำคืนอันเหน็บหนาวมักฝันถึง~~เรือนผมขาว หน้าแดงมีเลือดผาด
ของเธอ~~ ผ่านพ้นไปหลายพันปี~~ ใครอยู่เคียงข้างเธอ~~ ร้องเพลง
ขับขานไปตลอดทาง...”⁵

ทันใดนั้นเสียงของนักร้องเพลงร็อคชายที่ฟังดูเยือกเย็นและหยาบ
กระด้างก็ดังขึ้น โทรศัพท์มือถือแผดเสียงดังลั่นภายในห้องโถงใหญ่อัน
เงียบเชียบที่มีคนเพียงไม่กี่คน ถึงแม้จะเป็นเสียงเรียกเข้าของตนเอง
แต่ซึ่งเผียกลับสะดุ้งตกใจจนตัวโยน คนที่โทรเข้ามาคือหวังชิงหยวนนั่นเอง

“มีอะไร” ในเมื่อเป็นทั้งรูมเมตและเพื่อนสนิท ซึ่งเผียจึงรู้จักนิสัย
“ไม่มีอะไรก็จะไม่โทร.รบกวน” ของอีกฝ่ายดี

“รีบกลับ จะตรวจหอพักแล้ว” หวังชิงหยวนพูดหัววนๆ

ปฏิกิริยาแรกของซึ่งเผียคือมองดูเวลาบนหน้าจอ “เฮ้ย สี่ทุ่มกว่าแล้ว!”

“ได้เวลาตรวจพอดี ถ้าไม่กลับมาก็กลับหอไม่ได้อีกร้อยวันร้อยคืน”

² Le Glory ย่อมาจาก Legends of Glory เกมต่อสู้ของเหล่าเทพที่ได้รับการความนิยม
อย่างมาก

³ หมายถึง คนรวยที่ชอบซื้อของราคาแพงไว้สะสมเพื่ออวดฐานะของตน

⁴ หน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบประมาณ 500 เมตร

⁵ เพลง ดวงอันฉงอัน ขับร้องโดยเจิ้งจวิน

“ແ່ແລ້ວ!” ນີ້ມັນຍຸດສັມຍໄໝ້ກັນແລ້ວ ຍັງມີຕົວຈິງຫຼັກກາງກິນ ຢູ່ອີກ ແລະນີ້ເປັນຄັ້ງແກ່ກອງກາດກາດກິນທີ່ຜິດຜອກມາເຫມາ ອິນເທຣີເຕດາເຟັງຕິນ ຂໍ້ຫຍຸ້ງກໍ່ໄດ້ຖືກຢູ່ນັ້ນນັ້ນ!

ຜິດຜອກໄດ້ລຳລັງເລເມັດເວີນາທີ່ເດີຍ ເຂົາຮັບປິດເຄື່ອງກອມພິວເຕີ ຄ່າດູ່ຍາຍຫຼັກສູດກະແຈ້ງແພງແພງ ແຕ່ຄະແນນປະເມີນຄວາມປະສິດ ກໍ່ມີຄ່າແກ່ກັນ ຫາກກໍ່ໃຫ້ອາຈານຢຸດຈຳເຂົາໃນເລື່ອງແບບນີ້ ເວລາອີກ ສອງສາມປີທີ່ເລືອກຢູ່ກໍ່ຈະໄດ້ກໍ່ຈະໄດ້ໄປເສຍແລ້ວ

ມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາຢູ່ເມືອງ ຫ່າງຈາກເຈົ້າກາງເມືອງຍີ່ປຸ່ນ ສາມສິບກິໂລແມັດ ເດີມທີ່ເປັນອຳເກດແຫ່ງໜຶ່ງ ລ້ອມຮອບດ້ວຍເຂດສູງສູງ ແຕ່ຜົນຈາກການຂາຍຕົວຂອງເຂດເມືອງໃນເວລາສອງປີທີ່ຜ່ານມາ ມັນຈຶ່ງ ກາຍເປັນວິທະຍາເຂດໃໝ່ຂອງມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາແຫ່ງເມືອງ ໂດຍ ມີຊື່ອັນໄປເຮົາວ່າ “ເມືອງມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາ” ແຕ່ຄວາມຈິງຍັງຮັກກັງແກ່ ຢູ່ເລີຍ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງ ໂດຍເພາະ ວິທະຍາເຂດໃໝ່ຂອງມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາຢູ່ທີ່ຢູ່ດ້ານໃສ່ ຫາກເດີນເຂົ້າໄປ ຈົນສຸດກໍ່ຈະເປັນພື້ນທີ່ຮັກກັງໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນ ມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາເພື່ອນບ້ານທີ່ຢູ່ໄກທີ່ສຸດ ກໍ່ຕ້ອງນັ່ງຮັກກັງໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນ ພື້ນທີ່ມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາຮອບຄຸມຈາກເໜືອ ຈຸດໄດ້ ຕົງຂ້າມຄົນສາຍຫຼັກຂອງປະຊາກອນທີ່ໄດ້ມີຮ້ານຄ້າຢູ່ບ້ານ ອີກ ສາມດ້ານທີ່ເລືອກເປັນພື້ນທີ່ຮັກກັງ ຈຶ່ງໃຫ້ເລື່ອນກໍ່ກັບທັງສະໄໝ້ ຮ້ານອິນເທຣີເຕດາເຟັງຕິນທີ່ຜິດຜອກກໍ່ຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ ເມື່ອເດີນອອກ ຈາກຮ້ານແລ້ວຂ້າມຄົນກໍ່ຈະເຂົ້າເຂດຮ້ານມະຫາວິທະຍາລັດຖະສະພາ

ຫາກເດີນທາງອັນຍາວນານເພິ່ງຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ

ທີ່ດິນເຈົ້າກາງເມືອງກາດແພງແພງ ດັ່ງນັ້ນວິທະຍາເຂດເກົ່າຈຶ່ງມີພື້ນທີ່ກ່ອນໜ້າ ແຄບ ແຕ່ວິທະຍາເຂດໃໝ່ບໍ່ມີປະຫຍາຍເລື່ອງນີ້ເລີຍສັກນິດ ຄຸນຍາກວິງຮະຍະໄກ ໂດຍ ຫາກບໍ່ຕ້ອງຫຼີກຢູ່ໃນສະຖານທີ່ເດີນ ນັບຈາກປະຕູມະຫາວິທະຍາລັດຖະ ສະພາເຖິງຫຼັກ ເຮົາຮູ້ສຶກເປັນການເປັນເພດກວາງແຫ່ງບຸຣຸພາ^໖ ໃຫ້ຄຸນໄດ້!

ຕົວຕົງ

^໖ ເປັນນາຍາຂອງຫົວຈິນເສຍ ນັກກິຣາວິງຮະຍະໄກຂອງຈິນ

เสียงแจ๊สเตือนแอปพลิเคชันวีแชตดังออกมาจากกระเป๋าของเขา
ซึ่งเผยผู้กำลังรับบทเทพกวางยังคงวิ่งต่อไปในควมมีดอย่างบ้าคลั่ง พร้อม
กับดิ่งโทรศัพท์มือถือออกมา เปิดฟังข้อความเสียงของหวังชิงหยวน
“ถึงไหนแล้ว ตรวจถึงชั้นของเราแล้วนะ คราวนี้สภานักศึกษาร่วมมือกับ
ภาควิชาคณะ มากันเป็นขบวนใหญ่เลย”

“เพ็งพันตึกฟิสิกส์มา...ฮัดซิว...ช่วยหาเรื่องกลบเกลื่อนให้ฉันหน่อย...
อีกไม่กี่นาที!” ข้อความเสียงถูกส่งกลับไปด้วยปลายนิ้วหัวแม่มือเรียบร้อย
ซึ่งเผยไม่แม้แต่จะเก็บโทรศัพท์มือถือ เพียงปล่อยร่างกายให้โอบบิ
อย่างอิสระ

เจ็ดนาที่ต่อมา ในที่สุดเขาก็วิ่งมาถึงอาคารหอพักชายสอง ห้องหมายเลข 440
จากนั้นก็วิ่งเข้ามาด้านใน ก่อนจะปะทะเข้ากับอ้อมกอดของใครบางคน

“ซึ่งเผย กลับมาแล้วเหรอ” อาจารย์เจี้ย อาจารย์ประจำคณะ
ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมยืนอยู่กลางหอพักพลางยกยี้มก๊ว

“สวัสดียามดึกครับอาจารย์เจี้ย!” นักศึกษาซึ่งประจำคณะประวัติ-
ศาสตร์และวัฒนธรรม สาขาการจัดการการท่องเที่ยวยืนอยู่หน้าประตูหอพัก
ด้วยท่าทางกระตือรือร้น

อาจารย์และศิษย์จ้องมองกันครู่หนึ่ง คนแรกเอ่ยถามก่อนว่า
“ไปไหนมา”

คนหลังตอบอย่างไม่ลังเล “ห้องน้ำครับ”

เมื่อตอบออกมา ซึ่งเผยเห็นรูมเมตทั้งสามของเขากุ่มขมับ กลอกตา
มองบน ต่างรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง

อาจารย์เจี้ยยกยี้มเล็กน้อย “พวกเขาสามคนบอกว่านายอยากกิน
บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป แต่กระตึกน้ำร้อนในห้องว่างเปล่า พอคิดว่ามีเพื่อนภาควิชา
เดียวกับนายที่สนิทกันดีพักอยู่ชั้นบน ดังนั้นนายเลยขึ้นไปขอน้ำร้อน แต่
เพราะพวกเขาสามคนไม่รู้ว่เพื่อนคนนี้พักอยู่ห้องไหน เลยไม่รู้จะขึ้นไป
ตามนายยังไ้ เพราะนายแค่ขึ้นไปขอน้ำร้อนก็เลยไม่ได้พกโทรศัพท์มือถือ
ไปด้วย”

ซึ่งเผยกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก “เหตุผลที่ไม่อยู่ในห้องจริงๆ คือ...รายละเอียดค่อนข้างละเอียดอ่อนครับ”

อาจารย์เจี่ยจ้องมองเขาอย่างไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่ารู้อยู่แล้ว อาจารย์ท่านนี้ไม่ใช่คนธรรมดา การที่ต้องรับมือกับสติปัญญาและความกล้าของนักศึกษาหลายร้อยคนแทบทุกวัน คนธรรมดาก็กลายร่างเป็นฟรีเดเตอร์⁷ ได้เช่นกัน

ซึ่งเผยยิ้มเหี้ย เดินเข้าไปอย่างคนไร้ยางอาย

อาจารย์เจี่ยไม่สนใจเขาอีกต่อไป เดินไปหน้าประตู เอ่ยทักทายคนของสภานักศึกษาที่ตรวจสอบบริเวณสุดทางเดินอย่างจริงจังว่า “นักศึกษาห้อง 440 ภาควิชาประวัติศาสตร์กลับมาจากห้องน้ำแล้ว”

จากนั้นไม่นาน สมาชิกสภานักศึกษาทั้งสี่คนที่ถือปากกาและสมุดเล่มเล็กก็เดินกลับมา ซึ่งเผยกำลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม แต่เมื่อเหลือบเห็นใบหน้าอันคุ้นเคย เขากลับล้าล้า น้ำไอจนปอดเกือบจะหลุด

อาจารย์เจี่ยตกใจ ก่อนพูดแหวะอย่างไม่สงสารว่า “ดื่มน้ำยังงี้ให้ล้าล้าเนี่ย”

ซึ่งเผยตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน เขารีบวางแก้วน้ำลง รู้สึกได้ว่าซีเหียนกำลังจ้องมองเขาอยู่ หากเป็นเมื่อก่อน เขาจะต้องมองกลับไปแน่นอน ก็มีหนึ่งจมูก สองตาเหมือนกัน ดูซีใครจะแน่นกว่ากัน แต่เมื่อครูเขาเพิ่งจะ “กลับมาจากห้องน้ำ” แถมต้องมาเจอกับความรู้สึกที่โดนเพ่งเล็งขนาดนี้ ตรงกันข้ามกับอีกฝ่ายที่เป็นกระดุกสันหลังของสภานักศึกษา ทั้งยังมีปลอกแขนสีแดงเล็กๆ ของทีมตรวจที่ตอนนี้อยู่เหมือนจะแอบตากว่าปกติ

แยแล้ว ลืมไปได้ยังไงเนี่ยว่าหมอนั้นเป็นสมาชิกสภานักศึกษาแล้ว

ซึ่งเผยพิมพ์เบาๆ อันที่จริงการมานับหัวตรวจหอะไรพวกนี้ทำแป๊บเดียวก็เสร็จ คนหลังนี่ก็นับเสร็จแล้ว แต่ยังยึกยักไม่ยอมไปสักที พุดตามตรงก็คือสามคนนั้นระหอยออกไปกันหมดแล้ว เหลือเพียงซีเหียน

⁷ เป็นคำที่มนุษย์เราใช้เรียกนักล่าจากอวกาศ จากภาพยนตร์เรื่อง มหาภาพฟรีเดเตอร์

ที่ยังยืนอยู่คนเดียวในห้องพัก

ไม่เพียงแต่เด็กหนุ่มห้อง 440 แม้แต่อาจารย์เจี๋ยก็ประหลาดใจ
“มีคำถามอะไรอีกไหม”

ซีเหยียนมีคิ้วโค้งเรียวดูจระบี โดยเจเพาะยามยกยืมบางจะแลดู
สดใสและหล่อเหลา ทำให้คนอื่นเกิดความประทับใจได้ง่าย อย่างเช่นตอนนี้
“อาจารย์เจี๋ย คราวนี้นอกจากเราตรวจเช็กนักศึกษาที่ไม่กลับหอแล้ว บางที่
เราอาจต้องตรวจสอบเครื่องใช้ไฟฟ้ากำลังสูงด้วยนะครับ”

น้ำเสียงของซีเหยียนไพเราะน่าฟัง เขาพูดว่า “บางที่” แทนคำว่า
“จำเป็นต้อง” ราวกับกำลังหารือกับอีกฝ่าย ท่าทางนอบน้อมแบบนี้ทำให้
อีกฝ่ายพึงพอใจ อาจารย์เจี๋ยรีบยกมือขึ้นโบกทันที “จำเป็นสิ มหาวิทยาลัย
มีกฎหมายลักลอบใช้ไฟฟ้า ต้องตรวจค้น!”

ไม่พูดเปล่า อาจารย์เจี๋ยยังเป็นผู้นำลาดตระเวนด้วยท่าทางเด็ดเดี่ยว
และองอาจผ่าเผย

ซีเหยียนเดินตามหลังไป ไม่ได้เอ่ยสิ่งใดออกมา

เด็กหนุ่มประจำห้อง 440 ทั้งสี่คนหันมามองหน้ากัน แต่มีสามคน
ที่กำลังพิจารณาอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

การตรวจค้นหอพักขนาดหนึ่งหมู่สามเพิน^๖ หนึ่งรอบใช้เวลาไม่ถึง
สองนาที ไม่นานนักอาจารย์เจี๋ยก็ลาดตระเวนเสร็จ สองมือว่างเปล่า ใบหน้า
โล่งอก ทว่าซีเหยียนกลับหยุดยืนที่โต๊ะหนังสือใต้เตียงของซ่งเฟยด้วยใบหน้า
ครุ่นคิด

อาจารย์เจี๋ยเอ่ยถามอย่างสงสัย “มีอะไร”

ซีเหยียนชี้ไปยังโน้ตบุ๊กบนโต๊ะและเคส^๗ ที่วางอยู่ใต้โต๊ะ “ตรงนี้
แปลกๆ นะครับ... ในเมื่อมีโน้ตบุ๊กอยู่แล้ว ทำไมถึงมีเคสของคอมพิวเตอร์
ด้วยล่ะ”

^๖ หมู่และเพินเป็นหน่วยมาตราวัดพื้นที่ของจีน 60 เพินเทียบประมาณ 1 หมู่ (ไร่จีน)

^๗ เคสหรือที่คนส่วนใหญ่เรียกกันว่า ซีพียู คือกล่องสำหรับประกอบอุปกรณ์ต่างๆ
ของคอมพิวเตอร์

อาจารย์เจี่ยพูดไม่ออก คำถามนี้ ไม่ว่าจะในแง่ของความหมายหรือคำตอบก็เกินกว่าที่เขาจะตอบได้

ซีเหียนคุกเข่าลง ยกเคสออกมาวาง แววดตาของซ่งเฟียมองเขาด้วยความคับแค้นใจ เสียงดังกุกกัก ซีเหียนถอดฝาครอบด้านข้างออกอย่างเบามือ

ดวงตาของอาจารย์เจี่ยแทบถลน รวากับว่าการเปิดเคสของซีเหียนคือการผ่าร่างมนุษย์ต่างดาว หากภายในเคสแต่ไม่มีเมนบอร์ด ไม่มีพัดลมระบายความร้อน ไม่มีหน่วยความจำ ไม่มีฮาร์ดดิสก์ เขายังพอทนได้ แต่ในนั้นกลับซ่อนขดลวดต็มน้ำไฟฟ้าไว้สามอัน กัดต็มน้ำไฟฟ้าสองลูก และตรายร์เป่าลมอีกหนึ่งตัว ถูกจับได้คาหนังคาเขาขนาดนี้แล้ว จะให้เขาทนได้อย่างไร!

“ซ่งเฟีย!”

“อาจารย์เจี่ย!”

ถึงแม้จะได้ชื่อว่าสนิทสนมกันดี เกาะแข่งเกาะขาไม่ห่าง แต่สุดท้ายอาจารย์ที่ปรึกษา ก็ยกเท้าถีบซ่งเฟีย ก่อนใช้แรงกดปากกาเซ็นชื่อของตนเอง ด้านหลังประโยค [ห้อง 440 คั่นเจอเครื่องใช้ไฟฟ้าต้องห้ามทั้งหมดหกชิ้น] บนสมุดเล่มเล็กของซีเหียนจนกระดาษเกือบทะลุ

กฎหมายใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยก็เหมือนกฎหมายมีความรัก เครื่องใช้ไฟฟ้าส่วนใหญ่จะถูกยึด ถูกว่ากล่าวตักเตือน ยิ่งไปกว่านั้นคือ มีการแจ้งไปยังภาควิชา รวมถึงประกาศทั่วทั้งมหาวิทยาลัย จากนั้นก็จับแต่เจ้าของห้อง 440 ทั้งสามคนที่เดินไปส่งทีมตรวจผู้ไม่ยอมออกจากห้อง ไปสักทีก็คิดไม่ถึงว่าทำไมถึงถูกจับได้ ถึงแม้เคสจะวางอยู่ใต้โต๊ะของซ่งเฟีย แต่ความจริงเขามีเครื่องใช้ไฟฟ้าทำความร้อนแค่อันเดียว ที่เหลือเป็นของเพื่อนร่วมห้องทั้งสามคน โดยเฉพาะเร็นเจ้อ ในฐานะเจ้าของตรายร์เป่าลมนำเข้า ในใจของเขาเจ็บปวดจนเลือดซิบ “มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย มองปราดเดียวก็รู้เลยหรอ นี่มันเนตรวงแหวนชัดๆ!”

“เทพไปปะ...” เซียงหยางมองซากเคสคอมพิวเตอร์ว่างเปล่าที่วางอยู่บนพื้น ยังรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง หัวงิงหยวนมองซ่งเฟียอย่าง

ไม่แน่ใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ซึ่งฝ่ายชมกรามแน่นจนฟันแทบหัก

กว่าจะดับไฟก็ปาไปห้าทุ่ม ซึ่งฝ่ายที่ป็นขึ้นไปซ่อนตัวบนเตียงชั้นสอง
เปิดทีวีเซต จากนั้นก็เริ่มกดโทรศัพท์

[นายแม่งกินข้าวแล้วอาหารไม่ย่อย¹⁰ เหรอ!!!!!!]

เครื่องหมายตกใจจำนวนมากก็ยังไม่อาจแสดงอารมณ์เดือดพล่าน
ที่ซึ่งฝ่ายต้องการหักทลายชีเหี้ยมออกมาได้

อีกฝ่ายตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว [อยู่ในยุทธภพ มีอาจทำตามใจตน]

[ไปให้พ้น นายมันใช้อำนาจมาล้างแค้นเรื่องส่วนตัว!!!]

[เราสองคนมีความแค้นต่อกันหรอ]

คำพูดนี้ทำเอาซึ่งฝ่ายหมดแรงจะด่าต่อ

พวกเขามีความแค้นต่อกันไหมนะหรือ ไม่มีหรอ ถึงแม้จะมีความ
สัมพันธ์กันในช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็ไม่นับว่าดึกนัก ทว่าก็เคยมีช่วงเวลา
ที่อารมณ์ความรู้สึกพลุ่งพล่าน ยามขึ้นเตียงก็ยิ่งพรวดพราดคำรักกัน
อย่างเช่นการที่เขาแอบกระซิบข้างหูอีกฝ่าย บอกว่าตนเองซ่อนเครื่องใช้ไฟฟ้า
ผิดกฎเอาไว้ แม้ว่าสุดท้ายจะเลิกกันอย่างสงบในวิเซต แต่เวลาเจอกัน
ตอนถือจานต่อแถวในโรงอาหารก็ยังพยักหน้าให้กันบ้าง ก็ออกจะประอดอง
กันดีนี่

กระทั่งวันนี้ที่พวกเขาต้องมาบาดหมางกัน ก่อเกิดเป็นหนี้แค้นจาก
เครื่องใช้ไฟฟ้าทำความร้อน

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็สั่นอีกครั้ง ซึ่งฝ่ายคิดว่าเป็นชีเหี้ยมที่ไม่ได้
รับข้อความตอบกลับของเขา จึงส่งมากวนอารมณ์อีกรอบ แต่คิดไม่ถึงว่า
จะเป็นห้วงชิงหย่วน [เขาหรอ]

ห้วงชิงหย่วนเป็นคนเดียวในหอพักที่รู้ว่าเขาไม่ใช่ชายแท้ และรู้ว่า
เมื่อไม่นานมานี้เขามีแฟนอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน แม้ซึ่งฝ่ายจะไม่ได้เล่า
เจาะจงว่าใคร แต่อีกฝ่ายก็ไม่ใช่พวกที่จะไปถามจากคนอื่นหรือถามอะไร

¹⁰ มาจากภาษาพื้นเมืองของเจ้าเจียง มีความหมายว่า ขยันหาเรื่องให้ตนเองวุ่นวาย

ให้มากความ รู้แค่เพียงพวกเขาสองคนเพิ่งเลิกกันได้ไม่นาน วันนี้เกิดเรื่องขึ้น คนอื่นคิดจนหัวระเบิดก็อาจไม่เข้าใจ แต่เจ้าเด็กเรียนแซ่หว่งกลับครุ่นคิดจนรู้ความจริง ในฐานะเด็กกาก ซึ่งเผยนึกเลื่อมใสอย่างยิ่ง [อืม]

[หล่อมมาก]

[มีประโยชน์ตรงไหน กินไม่ได้สักหน่อย]

[ตอนแรกนายชอบอะไรในตัวเขา]

[ใจใหญ่]

[...]

ซึ่งเผย์ไม่เข้าใจความหมายของจุดสามจุด เขาคิดว่าตัวเองอาจบอกไม่ชัดเจน ที่บอกว่าใจใหญ่ก็เพราะซีเหียนไม่ใช่คนประเภทใช้เงินฟาดอย่างเดียว แต่ยังรู้สึกว่าผู้ชายคนนี้น่าคบข้างเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง ทำอะไรก็อยู่ในขอบเขตของความเหมาะสม แน่่อนว่าหลังจากนั้นเขาก็พบว่ามันคือเรื่องหลอกหลวงทั้งสิ้น

ซึ่งเผย์ถอนหายใจ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมจะส่งคำอธิบายให้รูเมตอีกครั้ง ทว่าทันใดนั้นก็มีความสงสัยมา

[ง่วงแล้ว นอนเถอะ]

นี่มักจะหมายถึงจุดสิ้นสุดของบทสนทนา ซึ่งเผย์ทำปากเบ้ บอกตัวเองในใจว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ อย่างไรก็ตามก็แค่เรื่องในอดีต คุยกับเจ้าคนบ้าอำนาจซีเหียนไปก็เท่านั้น ยังไม่ต้องพูดถึงหวังชิงหยวน...เดี๋ยวนะ!

ซึ่งเผย์จ่อหน้าจอโทรศัพท์มือถือเกือบติดดวงตา จ้องมองอย่างละเอียด พบว่าขณะพิมพ์คำว่า “ใจใหญ่” ส่งไปให้หวังชิงหยวน มือเขาสั่นหรืออะไรก็ไม่รู้ กลับส่งไปเพียงคำว่า “ใหญ่” คำว่า “ใจ” หายไปอย่างไร้ร่องรอย ดังนั้นประวัติการแชตในตอนนี้อาจเป็น

[ตอนแรกนายชอบอะไรในตัวเขา]

[ใหญ่]

[...]

[ง่วงแล้ว นอนเถอะ]

อย่าเพิ่งนอน นายฟังฉันอธิบายก่อน!!!

ไม่เก็บสองวัน หลังจากนั้น ซึ่งเผยมพบชี้เหยียนอีกครั้งในวิชาเลือกสองหน่วยกิตที่ชื่อว่า “การชมและวิเคราะห์ภาพยนตร์คลาสสิก” ห้องเรียนแน่นขนัดพอกๆ กับตัวรถไฟในฤดูใบไม้ผลิ ตอนคัดเลือกวิชานี้เหลือจำนวนโควตาเพียงน้อยนิด ทั้งหอพักของพวกซึ่งเผยคลิกเมาส์พร้อมกันอย่างบ้าคลั่ง สุดท้ายมีเพียงซึ่งเผยที่ได้รับชัยชนะ หลังจากเรียนคาบแรกก็พบว่าตนเองเลือกถูกแล้ว อาจารย์น่ารักอัธยาศัยดี เมื่อเสียงกริ่งดังก็จะเริ่มเช็คชื่อ หลังจากเช็คชื่อเสร็จก็ปิดไฟเปิดภาพยนตร์ ไม่ว่าคุณจะทำใจดูหรือหลับหลับกับโต๊ะ อาจารย์ก็ไม่ถาม พูดตรงๆ ว่าห้องเรียนที่ไร้แสงไฟช่างเป็นสวรรค์ของการนอนหลับนี่กระไร หลายครั้งที่ซึ่งเผยไม่รู้สึกร่วง แต่ก็เผลอพักสายตาไปบ้าง

เมื่อเทอมก่อนตอนที่ยังไม่เลือกวิชาเรียน พวกเขายังรักกันดีอยู่ ดังนั้นจึงมีหลายวิชาที่ลงเรียนด้วยกัน แต่หลังจากเลิกรากันในเทอมนี้จึงเกิดสถานการณ์เงยหน้าไม่เห็น ก้มหน้าก็ต้องเห็น¹ อยู่บ่อยๆ ช่างเป็นความโธมนตึกที่หน้าเศร้าเหลือเกิน

คาบเรียนนี้ชี้เหยียนนั่งแถวแรก ส่วนซึ่งเผยนั่งแถวสุดท้ายตามปกติ ดังนั้นระยะห่างจึงค่อนข้างไกลกัน การพบกันของทั้งคู่แทบไม่มีความรู้สึก

¹ สุภาจิติน หมายถึง จะหลบหน้าหรือไม่ก็ต้องเจอหน้ากันอยู่ดี

โหยหาเรื่องราวในอดีตกันเลยสักนิด เพราะนั่นคือการเลือกจากกันบึ้งของหัวใจ แม้จะต้องเรียนร่วมกันหลังจากเลิกจากกันไป ทว่านี่เป็นเพียงวิชาเลือก แต่ซึ่งฝ่ายก็เชื่อว่าหมอนั้นจะเป็นแบบนี้ในวิชาบังคับด้วยเช่นเดียวกัน หวังชิงหยวนก็เป็นเช่นนี้ บางทีในใจพวกเด็กเรียนคงรู้ลึกกว่า ยิ่งอยู่ใกล้กระดานดำมากเท่าใด ยิ่งง่ายที่จะถูกความรู้โจมตีมากเท่านั้น ซึ่งฝ่ายที่อยู่ในระดับเพดานบินต่ำรังทำยทุกวิชามาหลายปีจึงไม่เข้าใจความทะเยอทะยานของคนที่ได้ทุนการศึกษา ดังนั้น โชคดีแล้วที่เลิกกันในตอนนั้น มิฉะนั้นตอนที่พวกเขาเข้าเรียนพร้อมกันก็ไม่ว่าต้องทะเลาะกันอีกกี่ครั้งก็หนว่าจะนั่งแถวหน้าหรือแถวหลังดี ภาคเรียนที่แล้วกับแค่เรื่องที่ว่าจะไปหรือไม่ไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองที่ห้องสมุดก็ต้องอารมณ์เสียกันไปนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

มูมมองสามอย่าง² ต่างกันเกินไปไม่ควรคบหาอย่างนั้นหรือ

มูมมองด้านการเรียนต่างกันต่างหากคือเรื่องร้ายแรงที่สุด!!!

เหมือนคราวเคราะห์มาเยือน การลักลอบใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าในหอพักที่เหมือนจะไม่ได้มีบทลงโทษอะไรตามมา เดว่าเรื่องอาจจะจบลงง่ายๆ แล้ว ทว่าอาจารย์เจียกลับโผล่มาอย่างสบายใจ แล้วเรียกพวกที่มีรายชื่อในคืนวันหยุดสุดสัปดาห์ออกมาแสดงตัวต่อหน้านักศึกษาปีสอง คณะประวัติศาสตร์ทั้งหมดเสียหนึ่งยกใหญ่ ความน่าสลดหดหู่ยังติดตามมาถึงคาบเรียนนี้ วันนี้อาจารย์วิชาเลือกผู้มีจิตใจดีไม่รู้ว่ามาอารมณ์ไหน ถึงได้เปิดหนังสือของขวัญ ไม่นี่ หนังสือของขวัญคือสิ่งที่ซึ่งฝ่ายสรุปเอาเอง อาจารย์ใช้คำว่า “หนังสือ”³ ซึ่งเจียบราวกับหนังสือของผู้ดี ก่อนเปิดอาจารย์ได้พูดแนะนำประสบการณ์ในการชมภาพยนตร์ประเภทเดียวกันในช่วงเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา สุดท้ายก็กล่าวสรุปว่า หนังสือทุกเรื่องในตลาดต้องยกให้เรื่องนี้เป็นต้นแบบ ซึ่งฝ่ายมองดวงตาสดใสของอาจารย์ แล้วนึกสงสัยว่าบทเรียนคาบก่อนหน้านี้ล้วนเขียนไว้ในแผนการเรียนการสอนอย่าง

²ได้แก่ มูมมองต่อโลก มูมมองต่อชีวิต มูมมองต่อคุณค่า

³ Cult Films เป็นคำเรียกภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาและวิธีการนำเสนอแบบเฉพาะกลุ่ม จึงมีกลุ่มผู้ชื่นชอบกลุ่มเล็กๆ ส่วนมากไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้าง

ชัดเจน แต่บทเรียนในวันนี้อาจซ่อนอยู่ในฉากหลังเครดิต

ฉากหลังเครดิตน่าตื่นเต้นเร้าใจมาก ผู้กำกับต้องการแก้แค้นสังคม โดยใส่ฉากเลือดสาตรกระเซ็น ขึ้นส่วนร่างกายกระจายกระจายเข้ามา สมกับเป็นผู้กำกับระดับปรมาจารย์ เพราะไม่เพียงทำลายร่างกายคนในหนัง แต่ยังทรมานจิตใจคนดูด้วย สุดท้ายช่งเฟยก็รับมือไม่ไหว ขอถอนตัวออกมา ก่อนที่เลื่อนประตูด้านหลังเปิดออก ดูเหมือนว่าจะมีเพื่อนนักศึกษาหญิงหลายคนมองมาอย่างดูถูกเหยียดหยาม ช่งเฟยนับถือสาว ๆ เหล่านี้ จากใจ ยกย่องให้พวกเธอเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง เพื่อนที่รู้จักมากมายชื่นชอบภาพยนตร์แนวนี้ แต่เขารับไม่ไหวจริงๆ เหมือนคนที่ล้าจับหนูด้วยมือเปล่า แต่กลับใช้เท้าเตะหนอนด้วยความกลัว คนกว่าร้อยละ รุปร่างลักษณะก็แตกต่างกันออกไป ทุกคนย่อมล้วนมีจุดอ่อนของตัวเองด้วยกันทั้งสิ้น

อย่างไรเสียก็เช็กชื่อแล้ว ตอนที่ฮัมเพลงเดินออกไปโรงอาหาร ช่งเฟยยังฝันหวานว่าได้กินข้าวแบบไม่ต้องต่อแถว มีความสุขสุดๆ ไปเลย

ปรากฏว่าตอนเพิ่งจะนั่งลงกินไก่ตุ๋นส้มที่พัฒนาสูตรโดยพ่อครัวใหญ่ (อาหารอร่อย ๆ ในโรงอาหารถือเป็นหนึ่งในความสุขไม่กี่อย่างของชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยที่น่าเบื่อหน่ายของช่งเฟย ทั้งนี้ต้องชื่นชมฝีมือของพ่อครัวอาหารฟิวชั่น⁴ ที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตากันท่านนั้น ลิ้มเมนูที่เขาทำมีอย่างน้อยหกเมนูที่รสชาติไม่เลว) ทันใดนั้นช่งเฟยก็ได้รับข้อความวิแชตจากซีเหยียน

[อาจารย์เช็กชื่ออีกรอบแล้ว]

เนื้อไก่รสเปรี้ยวหวานพล้นขมปี๋ขึ้นมาทันที

ช่งเฟยมองเวลา ตอนนี้น่าจะเลิกเรียนพอดี เขาคาดการณ์ว่าอีกฝ่ายจะต้องมีเจตนาไม่ดีและคับแค้นใจจนอยากกลั่นแกล้งเขา จึงพิมพ์ตอบกลับไปว่า [อะไร ต้นคาบก็เช็กชื่อแล้ว ท้ายคาบยังจะเช็กชื่ออีกหรือ บ้าปะเนี่ย] อีกฝ่ายเพียงตอบกลับมาสั้นๆ [อืม]

⁴ คือการผสมผสานอาหารหลากหลายวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน

ซ่งเฟยเริ่มไม่มั่นใจ ถามเพื่อนร่วมชั้นสาขาฟิสิกส์ที่เซี่ยงหยางส่งรายชื่อผู้ติดต่อมาให้ อีกฝ่ายตอบกลับมาอย่างละเอียด [ใช่แล้ว ไม่ใช่แค่เช็คชื่อ แต่ยังพูดว่า คนที่ไม่มาวันนี้ไม่ต้องสอบแล้ว ไม่ผ่านแน่นอน]

ซีเหยียนคิดจะแก๊งเขาหรือเปล่า ซ่งเฟยก็ไม่แน่ใจ

แต่อาจารย์วิชาเลือกรักภาพยนตร์เรื่องนี้มาก! รักขนาดไหนนะหรือถึงขนาดที่หากคุณเข้าไม่ถึงการชื่นชมความงามในใจของผม ผมก็จะให้คุณทุกซี้ใจจนฟ้าสว่างด้วยการสอบตก!

เขาเพิ่งออกมาสองนาทีก่อน

ช่วงเวลาที่เข้าเรียนสองเดือนก็กลายเป็นเรื่องสูญเปล่าเสียแล้ว

ซ่งเฟยไม่อยากอาหารอีก เขาสั่งข้าวให้หวังชิงห่วนตามปกติ จากนั้นก็กลับหอไปด้วยท่าทางเศร้าสลด

เมื่อเข้าประตูมาก็เจอนักศึกษาหวังที่เพิ่งทำโจทย์ระดับหกเสร็จกำลังนั่งรออาหาร เขาไม่เพียงไม่แสดงความขอบคุณ แต่ยังซ้ำเติมอีกว่า “อีกครั้งเดือนก็สอบภาษาอังกฤษระดับสี่กับหก⁵แล้ว นายอ่านหนังสือหรือยัง”

มหาวิทยาลัยของพวกเขาสามารถสมัครระดับสี่ได้ในภาคเรียนหน้า แต่เนื่องจากคะแนนของหวังชิงห่วนสูงลิบ ภาคเรียนนี้จึงสมัครสอบระดับหกได้เลย ซ่งเฟยผ่านคาบเส้นมาอย่างเฉียดฉิว เขาจึงจำต้องรักษาระยะปลอดภัยเอาไว้ ดังนั้นทอมนี้จึงต้องพยายามต่อไป

หวังชิงห่วนมองท่าทางของเขาก็รู้ว่าไม่คิดจะทบทวนอะไรอีก ก่อนถอนหายใจด้วยความเสียใจที่ไม่สามารถเคี้ยวเชิฐให้อีกฝ่ายดีขึ้นได้ “ถ้านายยังไม่พร้อมจริงๆ ก็ไม่ต้องสมัครหรอก เสียเงินเปล่าๆ”

ซ่งเฟยเองก็เสียตายนะ แต่... “ทุกคนสมัครกันหมด ฉันไม่สมัครก็แปลว่าไม่เข้าพวกสิ”

หวังชิงห่วนมองเขา “คะแนนของนายไม่เข้าพวกยิ่งกว่าซะอีก”

⁵ เป็นการสอบภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาของประเทศจีน เรียกว่า College English Test หรือ CET มีระดับ 4-6 จัดสอบทั่วประเทศในเดือนมิถุนายนและธันวาคมของทุกปี

ซึ่งเผยแพร่อาหารกลางวันให้หิ้วกลับไปตรงหน้าเขา “พี่ชาย กินตอนร้อนๆ สิ”

หวังชิงหยวนไม่เสียเวลาพูดอีก เรื่องการเรียน หากเจ้าตัวไม่ต้องการเสียอย่าง คนอื่นพูดจนปากเปียกปากแฉะไปก็ไร้ประโยชน์

ซึ่งเผยแพร่นอนเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียงจนง่วง แล้วผล็อยหลับไป ตื่นมาเจอเตียงหยางที่ไม่รู้ว่ามาตั้งแต่เมื่อไรกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง

ซึ่งเผยแพร่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขายังทะเลาะกับแฟนสาวอยู่ สีหน้าโกรธจนแทบอยากพังหน้าต่างโทรศัพท์มือถือแบบนั้นเหมือนเขาเมื่อคืนนี้ไม่มีผิด

แฟนสาวของเซี่ยงหยางอยู่มหาวิทยาลัยนานาชาติที่ห่างออกไปสี่ป้าย ไม่รู้ว่ามาคบกันได้อย่างไร ผู้หญิงอยู่ชั้นปีหนึ่ง เซี่ยงหยางอยู่ชั้นปีสอง เป็นช่วงที่เรียนหนักทั้งคู่ บวกกับ “อยู่ต่างที่” ดังนั้นนอกจากวันหยุดสุดสัปดาห์ หากต้องการเจอกันในวันธรรมดาก็ต้องรีบเร่งใช้ช่วงเวลาอันมีค่าให้เกิดประโยชน์สูงสุด ตอนเพิ่งคบกันได้สองเดือนก็ยิ่งรักกันเหนียวแน่นเหมือนกาว แต่เมื่อสัปดาห์ก่อนคนทั้งคู่ก็ตกอยู่ในภาวะกึ่งสงครามเย็นเสียแล้ว

“ยังไม่คืนดีกันอีกเธอ” ซึ่งเผยแพรตัดสินใจถามรูมเมตด้วยความเป็นห่วง

เซี่ยงหยางเพิ่งกดส่งข้อความ จากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไปด้านหลัง ทำท่าทางว่า “นายไม่เข้าใจหรอก” พลังมองซึ่งเผย “จีบสาวยากกว่าปีนเขาส่ง จ๊อสาวยากกว่าปีนขึ้นฟ้า!”

“โง่” ซึ่งเผยว่า “ใช้แค่คำพูดหวานๆ จะมีประโยชน์อะไร นายต้องทำให้เป็นรูปธรรม อย่างซื้อของขวัญให้”

เซี่ยงหยางเหล่ตามอง “นายจะให้เงินฉันรึ?”

ซึ่งเผยหันมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเงิบๆ เขาเป็นกำลังใจให้ได้แต่ไม่มีเงินให้หรอก

หวังชิงหยวนปิดพจนานุกรมภาษาอังกฤษ - จีน เอ่ยแนะว่า “เธออยากดูงานก็ฟ้าของเราไม่ใช่เหรอ ให้เธอมาสิ ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้”

“ก็ของพวกนายไม่มีคนมานี่” เซียงหยางคิดว่าจำเป็นต้องอธิบายให้เพื่อนโสดเข้าใจสักหน่อย “สาวบอกอยากมาดูการแข่งขันกีฬา ความนัยคืออยากมานาย ถ้านายไม่มีรายการแข่งก็ดี ยอมถอยหนึ่งก้าว คิดซะว่ามาเดด...”

“ก็จบเรื่องแล้วนี่” หวังชิงหยวนไม่ค่อยเข้าใจ

“แต่ฉันมีไ้!” เซียงหยางตะโกนลั่น จากนั้นก็เริ่มเล่นบทบาทสมมติอย่างจริงจัง “ลองนึกถึงตอนที่แฟนของฉันคุยกับเพื่อนสิ...นี่ พรุ่งนี้เธอจะไปดูแฟนแข่งกีฬาเธอ ฉันเองก็อยากไปบ้างจัง...เธอ แฟนของเธอแข่งกีฬาอะไรละ...วิ่งผลัด แฟนของเธอละ...รำพัดไท่เก๊กปากว่า⁶”

หวังชิงหยวน “...”

ซึ่งเผยเหลือบมองพัตสีแดงเล่มใหญ่ข้างหมอน เขาจุกในลำคอจนพูดไม่ออก

รำพัดไท่เก๊กและมวยทหาร⁷ ถือเป็นกีฬาดั้งเดิมของมหาวิทยาลัย กล่าวกันว่ามามีประวัติศาสตร์อันรุ่งเรืองมายาวนานหลายทศวรรษ งานแข่งขันกีฬาของทุกปี นักศึกษาทั้งหมดจำเป็นต้องเข้าร่วม แข่งกันเป็นที่หนึ่งที่สอง ไม่มีใครยอมใคร โดยมีนักศึกษาปีหนึ่งและปีสองรวมตัวกันเข้าร่วมการแข่งขัน แต่หลังจากมีนักศึกษารุ่นใหม่ๆ เข้ามา กิจกรรมนี้ก็ถูกต่อต้านมากขึ้น เนื่องจากต้องใช้เวลา ใช้แรง และใช้คนจำนวนมาก แต่เมื่อจัดอันดับจริงๆ คะแนนก็ได้มากไปกว่าโปรแกรมแข่งขันเดี่ยวชนิดอื่นๆ มากนัก ไม่มีใครอยากจะตื่นแต่เช้า ฝึกฝนด้วยความตรากตรำเป็นเวลาหลายเดือน เพียงเพื่อให้คุณบดีของมหาวิทยาลัยชมการแสดงอย่างครื้นเครงและมีความสุข หากมีความสามารถเช่นนี้ ลูไปซ้อมวิ่งหรือขว้างอะไรสักอย่างเพื่อสร้างความภาคภูมิใจให้ตนเองเสียยังจะดีกว่า เมื่อเวลาผ่านไป การแสดงทั้งสองประเภทจึงค่อยๆ เลือ่มถอยลง ตอนแรกมีเพียงไม่กี่คณะที่เข้าร่วม กระทั่งสองปีมานี้มีการบรรจุรำพัดไท่เก๊กให้เป็นกิจกรรมของ

⁶ คือการรำไท่เก๊กแบบหนึ่งของจีน มีพัตเป็นอุปกรณ์ โดยนิยมใช้พัตสีแดงขนาดใหญ่

⁷ คือศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่า พัฒนาขึ้นจากการฝึกของทหาร

คณะประวัติศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเป็นของคณะคณิตศาสตร์

หนึ่งสายศิลปศาสตร์และหนึ่งสายวิทยาศาสตร์ ดูหนึ่งอ่อนโยน และหนึ่งแข็งแกร่ง ไม่รู้ว่าเป็นคำสั่งจากอธิการบดีของมหาวิทยาลัยหรือ เป็นความชื่นชอบของคณบดีคณะ หรือถึงคราวเคราะห์ของทั้งสองคณะ สุดท้ายคนที่ทนทุกข์ก็ต้องเป็นเหล่านักศึกษาอยู่ดี

โกรธจนผมขัดผมตั้ง แต่เพื่อการแสดงอันทรงพลัง ปีนี้คณะของ พวกเขาได้สั่งซื้อพัดไท่เก๊กแบบก้านพัดเหล็กไร้สนิม ด้านบนเป็นพัดไหม สีแดงขนาดใหญ่ ยามโบกไปมากจะมีเสียงดังพื๊พพื๊ อยากแกร่งกร้าว เท่าใดก็โบกให้แกร่งกร้าวเท่านั้น อยากโดดเด่นแค่ไหนก็โบกให้โดดเด่น เท่านั้น

ความเยียบอันอ้าวว้างค่อยๆ แผ่กระจาย นี่เป็นหัวข้อสนทนาชวน สลดใจ แต่ไม่มีใครหนีพ้น

“เร็นเจอร์ล่ะ” ภายใตความเยียบอันน่าเศร้า ซึ่งเผยพบว่าสมาชิกห้อง 440 หายไปหนึ่งคน

เซียงหยางยกไหล่ “จะอะไรซะอีก ก็วันเดย์ทริป^๘ไง”

วันเดย์ทริปรอบวิทยาเขตคือเครื่องมือในการจีบสาวของผู้ชายสาขา การจัดการการท่องเที่ยว โดยใช้กับนักศึกษาสาวปีหนึ่งเสียส่วนใหญ่ ขั้นตอน การดำเนินงานโดยพื้นฐานคือรุ่นพี่ที่ “ฝึกงานวิชาเอก” ต้องการพัฒนา เส้นทางท่องเที่ยวภายในมหาวิทยาลัย จากนั้นก็จะเริ่มใช้รอยยิ้ม ที่เป็นมิตรจับน้องใหม่ไว้ประสาธน์ ทำเหมือนค้นพบความงามที่ซ่อน อยู่ในมหาวิทยาลัยในช่วงปลายเดือนตุลาคม นี่จึงเป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุด ในการหลอกล่อรุ่นน้องที่เพิ่งเข้าเรียนได้ไม่นาน

“เฮ้ย! จริงปะเนี่ย!” เซียงหยางตะโกนลั่นด้วยความตกใจ เขาลงมาจากเตียงสองชั้น เปิดประตูห้องพัก จากนั้นชะโงกศีรษะออกไปสำรวจ

ซึ่งเผยที่นั่นอยู่บนเตียงตกใจสะดุ้งโหยง มองศีรษะของรูมเมตพลาง ถามว่า “อะไร”

^๘ คือการเดินทางไปกลับภายในวันเดียว

เซียงหยางไม่สนใจ ยังคงพยายามมองสำรวจด้านนอก ซึ่งเผย
เกิดความสงสัย เขากระโดดลงจากเตียงก่อนชะโงกหน้าออกไปนอกห้อง
ตามเซียงหยาง

ทางเดินในตึกหอพักชายค่อนข้างแคบและยาว มีห้องพักรวมหลายสิบ
ห้องเรียงรายอยู่สองฟากฝั่ง แทบมองไม่เห็นปลายทาง ห้อง 440 อยู่ทาง
ทิศตะวันตก และมองเห็นว่าบริเวณปลายสุดทางเดินทิศตะวันออกมีคน
รวมตัวกันอยู่ แต่เนื่องจากไกลเกินไปจึงมองเห็นไม่ชัดเจน

“บ้านิบ ดูเหมือนจะเป็นเรื่องจริง” จ้าวจินชินห้อง 441 ก็เปิดประตู
ออกมาเหมือนกัน เมื่อเห็นเพื่อนร่วมชั้นกำลังชะโงกหน้าด้อมๆ มองๆ
ก็ร่วมวงสนทนาด้วยทันที

ซึ่งฝ่ายร้อนใจจนแทบบ้า ความสงสัยกำลังเกาะกุมใจเขา “เกิดอะไร
ขึ้นกันแน่!”

หวังชิงหย่วนเดินมาจากด้านหลัง “ดูในกลุ่มเอเอง”

พวกซึ่งฝ่ายมีกลุ่มวิเซตของมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีคนจำนวนมาก
เซตจึงไหลทั้งวันทั้งคืน ส่วนใหญ่ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ต่อมาซึ่งฝ่ายจึง
บล็อกกลุ่มเซตนี้ เมื่อได้ยินหวังชิงหย่วนพูดว่า “กลุ่ม” ปฏิบัติแรกของเขา
คือรีบกลับเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดแอปพลิเคชัน หน้าจอเต็มไปด้วย
[แยละ] [จีบหาย] [บ้าเอ๊ย] โดยไม่คำนึงว่าเหล่าอาจารย์ในกลุ่มเห็นแล้ว
จะรู้สึกอย่างไร ซึ่งฝ่ายเลื่อนขึ้นไปเรื่อยๆ ราวกับความจ้องเห็นเรื่องสำคัญ

นักศึกษาภาควิชาโบราณคดีห้อง 402 คนหนึ่งขาดการติดต่อไปสัปดาห์
ขณะปิดข่าวไม่ยอมรายงานทางมหาวิทยาลัย ทว่าเช้าวันนี้กลับพบกระเป๋
โน้ตบุ๊กและขามนุษย์ที่คาดว่าจะเป็นของนักศึกษาคนนั้นอยู่ในพงหญ้า
รกร้างนอกประตูทางทิศตะวันตก ตอนนั้นจึงสงสัยว่านักศึกษาคนดังกล่าว
ถูกฆาตกรรม ทางตำรวจกำลังตรวจสอบข่าวของก่อนเสียชีวิตของนักศึกษา
คนนี้อยู่ในห้อง 402 ขณะเดียวกันรุมเมตทั้งสามคนก็ถูกพาตัวแยกกันไป
สอบสวน

ก่อนอ่านซึ่งฝ่ายค่อนข้างคาดหวัง แต่หลังจากกลับรู้สึกว่ามันน่า
สนใจเอาเสียเลย บางเรื่องอาจเป็นเรื่องจริง ไม่อย่างนั้นตำรวจคงไม่มา

แต่บางทีอาจเป็นแค่เรื่องของหาย เจ้าของเลยแจ้งตำรวจ แต่เรื่องเหล่านี้ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาในหอพัก เรื่องของหายหรือการฆาตกรรมเป็นข่าวสังคมที่เห็นบ่อยมาก สร้างเรื่องหรือเปล่า แล้วภายในหนึ่งวันก็จะเห็นข่าวลือแปลกๆ เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยในโมเมนต์⁹ ราวแปดเรื่อง ที่ชอบพูดเหมือนตัวเองอยู่ในเหตุการณ์ ไหนจะเรื่องขานั่นอีก แน่จริงก็โพสต์รูปเลยสิ ราวกับทำเพื่อช่งเผ้ย ไม่เกินสิบบทสนทนาของเพื่อนนักศึกษาที่แตกตื่นก็มีคนส่งรูป “ที่น่าสงสัยว่าเป็นภาพจากสถานที่เกิดเหตุของเพื่อนนักศึกษาในข่าว” เข้ามา

ภาพค่อนข้างเบลอ มองจากภาพเล็กแล้วต้องเป็นของปลอมแน่นอน ช่งเผ้ยจิ้มเปิดดูภาพ เมื่อโหลดภาพมาแล้วก็ขยายอีกครั้ง ตอนถ่ายกล้องจะต้องสั่นจนไม่โฟกัส ทำให้ภาพขยับอย่างเน่นอน ช่วงบนเหนือหัวเข้าหายไป เหลือเพียงส่วนน้องและเท้า บริเวณท้องขามีสภาพเหวอะหะ บนขาข้างเดียวนั้นมีเพียงร่องเท้าในก็สีขาว เลือดที่แข็งตัวกลายเป็นสีดำทำร้ายลูกตาอย่างมาก

ช่งเผ้ยรู้สึกสะอิดสะเอียน

เขายังคงเชื่อว่า “ภาพจากสถานที่เกิดเหตุ” จะต้องหามาจากในอินเทอร์เน็ต แต่ช่วยไม่ได้ที่มันทำให้เขานึกถึง “หนังคัลท์” ที่ตนเองเคยดูในชั้นเรียน เมื่อภาพทั้งสองซ้อนทับกัน กระเพาะอาหารของเขาก็เริ่มบิดเกลียวอย่างเจ็บปวดทรมาน

⁹ หรือ Friend Circle ในแอปพลิเคชันวีแชต (WeChat) ฟังก์ชันการทำงานคล้ายหน้าฟีดของไลน์ (LINE)

เรื่องวอนนักศึกษา สาขาวิชาโบราณคดีเป็นประเด็นร้อนแรงอย่างมากในกลุ่มคณะประวัติศาสตร์ ตกกลางคืน อาจารย์ทุกระดับแจ้งไปในแนวทางเดียวกันว่า [เรื่องอยู่ในระหว่างการสอบสวน ขอให้นักศึกษาทุกคนโปรดอย่าเชื่อถือและอย่าส่งต่อข่าวลือ หากมีข่าวลือที่มีเจตนาไม่ดีเมื่อพบ จะถูกลงโทษสถานหนัก] ก่อนหายเข้ากลีบเมฆ

สิ่งที่เรียกว่า “โทษสถานหนัก” ของมหาวิทยาลัยไม่มีอะไรมากไปกว่าการพูดคุยกับอาจารย์ ถูกตำหนิติเตียน และรุนแรงที่สุดคือถูกหักคะแนนประเมินความประพฤติในช่วงปลายเทอม ซึ่งไม่มีผลต่อใบปริญญาบัตรแต่ก็นั่นแหละ ไม่มีใครอยากสร้างปัญหาโดยไม่จำเป็นหรอก

ต่อมาซึ่งเผยแพร่ได้ยืນว่า สาเหตุที่สาขาโบราณคดีขาดนักศึกษาชายไปหนึ่งคน มีทั้ง “ถูกฆ่าทันศพ” “ขาดการติดต่อจากการออกไปสำรวจโบราณสถานข้างนอก” “หนีไปกับอาจารย์ผู้หญิง” “ไม่มีเงินจ่ายค่าเทอมเลยลาออก” “เป็นวัยรุ่นติดอินเทอร์เน็ตเลยไม่อยากเรียนหนังสือแล้ว” และเหตุผลอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งเผยแพร่ได้้อยากรู้ อยากเห็น ฟังแล้วก็เลยลืมหูลืมมือเรื่องมันก็ผ่านไป

ชั่วพริบตาเดียวก็ถึงวันงานแข่งขันกีฬา

ฤดูใบไม้ร่วงสีทองในเดือนพฤศจิกายนเป็นฤดูแห่งการเก็บเกี่ยว มหาวิทยาลัยของซ่งเฟยตั้งอยู่ในเมืองติดแม่น้ำ ช่วงต้นเดือนนี้จึงมีลมพัดเย็นสบายเหมาะแก่การจัดงานแข่งขันกีฬาเป็นที่สุด

การเดินทางพาเหรดที่น่าตื่นตาตื่นใจ เสียงสูงต่ำของพิธีกร เสียงเชียร์ของฝูงชนภายในสนามกีฬา ขบวนแล้วขบวนเล่าเต็มไปด้วยคนหนุ่มสาวเต็มไปด้วยความกระฉับกระเฉง แต่ต้องมองข้ามพวกนักศึกษาบนอัฒจันทร์ที่กำลังแอบเล่นโทรศัพท์มือถือไปนะ

“ขบวนที่กำลังเดินเข้ามาก็คือคณะพลศึกษา! ดูสิ พวกเขาเดินกันอย่างพร้อมเพรียง! ฟังสิ พวกเขากล่าวคำขวัญดังก้องกังวาน! พวกเขาคือดวงอาทิตย์ที่เพิ่งถือกำเนิด พวกเขาคืออนาคต...”

“คำพูดเชยมาก” เร็นเจอห์นฟังต่อไปไม่ไหว แบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือของเขาใกล้จะหมดแล้ว อีกทั้งไม่ได้หยิบแบตเตอรี่สำรองมาด้วย ตอนแรกเขาคิดว่าพิธีเปิดจะต้องน่าตื่นตาตื่นใจ จึงอยากทำสมาธิให้โล่งแล้วมาดูเสียหน่อย ถ้าช่วงหลังน่าเบื่อจริงๆ ค่อยเล่นโทรศัพท์อีกครั้ง ประหยัดแบตได้ก็ต้องประหยัดกันหน่อย แต่กลับถูกโจมตีอย่างรุนแรงด้วยคำกล่าวเปิดพิธีการที่ดาวนิโกลตมาจากอินเทอร์เน็ตแบบร้อยเปอร์เซ็นต์

เสียงหยางที่เพิ่งเล่นเกมโทรศัพท์มือถือเสร็จเอ่ยว่า “นายจะฟังจริงดิ”

เร็นเจอ์มองโทรศัพท์มือถือยี่ห้อในประเทศที่แบตเตอรี่อึดถึกคงกระพันของรุมเมต เริ่มลั้งเลว่าเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือคราวหน้าควรรักษาดีบ้างสักครั้งดีไหม “คำพูดเชย แต่ผู้หญิงที่ถือป้ายดีต่อสายตามากนะ”

ขบวนพาเหรดของคณะประวัติศาสตร์ที่เดินเข้าสู่สนามล้วนแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีหนึ่ง ตอนนี้พวกเขากำลังนั่งวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นบนอัฒจันทร์ได้

ซ่งเฟยบัดเดียวบ้าครู่หนึ่ง รู้สึกว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ เมื่อได้ยินเร็นเจอ์พูดเช่นนั้นก็หันกลับไปมอง พวกเขาอยู่โซนที่สองหลังโพเดียม ตอนนี้ขบวนของคณะพลศึกษากำลังเดินผ่านโซนของพวกเขา เป็นดังที่พูดจริงๆ ผู้หญิงที่ถือป้ายเรียกได้ว่าเอาจึงเป็นเอาจึง ขาเป็นขา ไม่อ้วนไม่ผอม เรือนร่างงดงาม ถึงใบหน้าจะดูบอบบางน่าทะนุถนอม แต่จากหัวจรดเท้าเห็นได้ชัดเลยว่าสวยและสุขภาพดี

ถัดจากคณะพลศึกษาที่ตามมาด้วยคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน หากพูดว่าคนถือป้ายของคณะพลศึกษามีเอวเป็นเอว ขาเป็นขา เช่นนั้นคนถือป้ายของคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนก็มีเอวเป็นเอว ออกเป็นอก แต่ที่หน้าดูชมกว่าหน้าอกก็คือใบหน้า เรียกได้ว่าสวยเหมือนนางฟ้ามาจุติ ซึ่งเผ่ายุติว่าในคณะศิลปศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์อะไรพวกนี้ไม่ว่าจะผู้ชายหรือผู้หญิง ระดับหน้าตาล้วนสูงกว่ามาตรฐาน ซึ่งก็มีให้เห็นชัดเจนอยู่มากมาย ถึงแม้ผู้หญิงคนนี้จะอยู่ท่ามกลางฝูงชน แต่มองเพียงปราดเดียวก็เห็นแล้ว แม้ความสวยของเธอจะไม่ใช้แบบสวยประหลาด แต่เป็นสวยแบบอ่อนโยนและสะอาดสะอ้าน ชวนให้คนรู้สึกสบายใจอย่างมาก

ไม่รู้ว่าเพราะสายตาของนักศึกษาชายบนอัฒจันทร์มองอย่างเปิดเผยเกินไปหรือไม่ ขณะที่หญิงสาวเดินผ่านถึงได้หันมองบนอัฒจันทร์พร้อมกับส่งยิ้มมาให้

“ตาใส พันขาว ลักยิ้มชวนมอง” หวังชิงหยวนแทรกขึ้นมา ซึ่งเผ่ายุติไม่เข้าใจ ขณะที่เบื้องหน้าอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงดังมาจากลำโพง

“ขบวนที่กำลังเดินเข้ามาหาเราในตอนนี้คือคณะชีววิทยาศาสตร์! ฟ่ำสูงแล้วแต่นกจะบิน ทะเลกว้างใหญ่แล้วแต่ปลาจะแหวกว่าย...”

พิธีกรด้านหลังจะพูดอะไรซึ่งเผ่ายุติไม่ฟัง เพราะสายตากำลังสอดส่ายหาใครบางคนอยู่ น่าเสียดายที่สุดท้ายก็หาเงาร่างที่คุ้นเคยในขบวนพาเหรดไม่เจอ บางทีขบวนของพวกนั้นอาจมีแต่นักศึกษาปีหนึ่งเหมือนกัน ขณะที่ทอดสายตามองขบวนของคณะชีววิทยาศาสตร์เดินไปไกล ซึ่งเผ่ายุติก็อดอย่างปลงตก

สายลมเย็นพัดโชยมา

ซึ่งเผ่ายุติถูกลมพัดสะตุ้งโหยง ทันใดนั้นก็ได้สติกลับมา บัดโธ จะมองหาไอ้คนทุเรศนั้นทำไม ในเมื่อตัวเองเป็นคนบอกเลิกก่อน แต่ตอนนี้ยังไปคิดถึงเขามาก มูฟออนได้แล้ว

ซึ่งเผ่ายุติสะดุ้ง หัว แล้วถามเซียงหยางเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ “หยางจื่อ เมื่อไหร่แฟนนายจะมา”

หลังจากหาเรื่องใส่ตัวครั้งนั้น สุหยินเชียงก็คิดว่าชัยชนะอย่างสมบูรณ์
เชียงหยางไม่เพียงต้องเตรียมเปิดประตูต้อนรับแฟนสาวมาชมการแข่งขัน
กีฬา แต่ยังพูดออกมาอย่างหมดเปลือกว่าตนเองต้องเข้าร่วมแสดงรำพัด
ไท่เก๊กปากว่าด้วยความโศกเศร้า คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะเฝ้าคอยด้วย
ใจจดใจจ่อ ไม่เพียงพาตัวเองมา แต่ยังพารูมเมตมาอีกสองคนด้วย

เชียงหยางถอนหายใจด้วยความเบื่อบ่ายชีวิต “เพิ่งจะเที่ยง พวกเรา
แสดงตอนบ่ายไม่ใช่หรือ”

“คงตั้งใจมาดูนายโดยเฉพาะ” เริ่นเจ๋อนึกอิจฉา “ทำไมฉันถึงไม่เจอ
รักแท้บ้างนะ”

เชียงหยางให้การสนับสนุนเขาอย่างจริงจังว่า “นายจะเอาแต่คิดถึง
ผู้หญิงในมหาวิทยาลัยไม่ได้ ฉันจะบอกนายให้ หนทางอันงดงามคือ
นายต้องใช้กรงเล็บปีศาจคว้าสาวต่างมหาวิทยาลัยมาให้สำเร็จ”

ดวงตาของเริ่นเจ๋อเป็นประกายขึ้นมาทันที “แฟนนายบอกว่าตอนบ่าย
จะพาเพื่อนมาสองคนไม่ใช่หรือ หน้าตาเป็นยังไง มีรูปไหม”

เชียงหยางมีสีหน้าเล็กน้อย “ถ้าในโทรศัพท์ของฉันมีรูปเพื่อนสนิทแฟน
คงไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้ว!”

เริ่นเจ๋อถลอกจากใจ “นายก็เข้าไปหาในโมเมนต์ของแฟนนายสิ!”

เชียงหยางตบหัวตัวเอง รีบพลิกโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เริ่นเจ๋อยื่นหน้า
เข้าไปดู ส่วนหัวซึ่งหยวนเพียงชื่นชมความงาม แต่หากให้ตามจับก็ไม่ได้
สนใจมากนักนั้น ซึ่งฝ่ายเองก็ไม่สนใจเหมือนกัน เขาเพียงเปิดเวบบัว
ไถ่ขึ้นลงอีกครั้ง

การแข่งขันกีฬาในช่วงเช้าผ่านพ้นไปอย่างราบเรียบ เนื่องจากส่วนใหญ่
เป็นรอบคัดเลือก ในเมื่อยังไม่ใช่จุดที่น่าตื่นเต้นที่สุดของผู้เข้าแข่งขัน
คนดูเองก็ยิ่งหมดสนุก นอกจากตอนที่มตรวจผู้มีอารยะและจิตวิญญาณ
มาลาดตระเวนดูความปลอดภัย ซึ่งฝ่ายจึงเสียเวลามารับมือพลาจโบก
ขวดพลาสติกเปล่าที่เต็มไปด้วยก้อนหินบ้าง ส่วนเวลาที่เหลือก็หมดไปกับ
การเล่นเกมนินจาโทรศัพท์มือถือ และกวาดตามองการแข่งขันที่มีคณะ

ประวัติศาสตร์เข้าร่วมเพียงคร่าว ๆ

เว้นก็แต่การแสดงมวยทหารของคณะคณิตศาสตร์

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในน้ำเต้าเพียงสองลูกบนเชือกหนึ่งเส้น¹ ซึ่งเผย
 จินตนาการพี่น้องชาวคณะคณิตศาสตร์เป็นพิเศษ โดยเฉพาะตอนที่พวกเขา
 สวมเครื่องแบบทหารสีเขียวพร้อมกับส่งเสียงฮึกเหิมด้วยอารมณ์เดือดพล่าน
 ที่พุ่งทะยานไปจนสุด

เซียงหยางเป็นเจ้ามือมือเที่ยง เขาพาสมาชิกทั้งหมดของห้อง 440 กับ
 ฮูหยินเซียงและเพื่อนสนิทอีกสองคนขึ้นไปบนชั้นสองของโรงอาหาร แฟนสาว
 ของเซียงหยางน่ารักมาก ใบหน้ารูปไข่มน ๆ รั้งกับดวงตาโต ขนตาวาว
 ถูกต้องตามมาตรฐานของโลลิตacon² เร็นเจ๋อพยายามเข้าไปใกล้หญิงสาว
 ทั้งสองคนอย่างเต็มที่ แต่หญิงสาวกลับไม่ค่อยสนใจเขามากนัก เอาแต่
 พูดคุยกับหวังชิงหย่วน หวังชิงหย่วนดันกรอแว่นตาอย่างสุภาพ ไม่พูด
 “อืม” ก็ “โอ้” ถามอะไรก็ไม่รู้สึกอย่าง สดท้ายหญิงสาวก็เริ่มเข้าใจ และ
 ไม่สนใจเขาอีก

ซึ่งเผยไม่ได้หัวเราะขำมากขนาดนั้น แต่ก็ไม่ได้มีคุณธรรมมากเท่า
 หวังชิงหย่วน เรื่องที่เขาชอบผู้ชายกับการที่เขาหวังว่าจะได้รับความสนใจ
 จากสาว ๆ นั้นต้องแยกออกจากกัน เพราะอย่างแรกเป็นเรื่องของรสนิยม
 ทางเพศ อย่างหลังเป็นเรื่องของเสน่ห์ เมื่อกินอัมแล้ว เขาจึงเอ่ยถาม
 ที่เล่นทีจริงว่า “ทำไมไม่สนใจฉันบ้างล่ะ”

หญิงสาวทั้งสองคนมองหน้ากัน จากนั้นก็หัวเราะคิกคัก

หญิงสาวคนหนึ่งตอบว่า “นายดูเจ้าชู้”

ซึ่งเผยอยากตีกลองร้องทุกข์ ถามหญิงสาวคนที่สองอย่างไม่เต็มใจว่า
 “เธอก็คิดแบบนี้เหรอ”

หญิงสาวคนที่สองส่ายหน้า “นายดูเรียนไม่เก่ง”

¹ ล้านวนจิน หมายถึง เพื่อนร่วมชะตากรรม

² หมายถึง ชายที่มีความรู้สึกเสนาหาและรักใคร่เด็กผู้หญิง

ซึ่งเผยแพร่ไปสองวินาที หันกลับไปมองหญิงสาวคนแรก “เธอพูดถูกแล้ว”

ถึงจะเป็นเด็กกาก แต่ก็มีความแข็งแรงที่น่าภาคภูมิใจเหมือนกันนะ

รายการแรกของช่วงบ่ายคือรำไท่เก๊ก คณะกรรมการจัดงานเองก็ทราบดีว่านี่เป็นช่วงเวลาที่วุ่นวายที่สุด ดังนั้นจึงคิดแก้ปัญหาอย่างไร้เดียงสาด้วยการสร้างบรรยากาศยิ่งใหญ่อลังการในการแสดง เพื่อปลุกเร้าจิตวิญญาณของทุกคนให้ตื่นขึ้นมา

สมาชิกห้อง 440 สวมชุดรำไท่เก๊กสีขาวสง่างาม ในมือถือพัดรำไท่เก๊กสีแดงขนาดใหญ่ กลายเป็นจุดสนใจขณะเดินเข้าสนาม ระหว่างทางจึงถูกถ่ายภาพตลอดเวลา ช่วงเป็นภาพที่งดงามเสียเหลือเกิน

เมื่อเดินเข้ามาในสนามกีฬา ถึงจุดนัดพบบริเวณมุมสนาม พวกเขาเห็นสีแดงและสีขาวละลานตา จึงค่อยรู้สึกเบาใจ

ก่อนจะถึงเวลา เหล่าอาจารย์ไท่เก๊กไม่กี่คนยืนจับกลุ่มสบายๆ สูหยินเซียงแอบเข้ามา ก่อนลากเซียงหยางเข้าไปที่มุมเพื่อให้กำลังใจแฟนหนุ่ม “อปป้า ลู๊ๆ!”

เซียงอปป้ากางพัดออก ขยับพัดสองครั้งให้เกิดลมอย่างยากลำบาก ผมเกรียนความยาวหนึ่งนิ้วโดนลมแล้วยังไม่ขยับสักนิด “รอดูพี่ให้ดี!”

ระหว่างสนทนา นักกีฬาในชุดเสื้อแขนสั้นกางขาสั้นก็เดินจากประตูสนามกีฬาเข้ามา หลังจากการแสดงรำพัดไท่เก๊กคือรายการแข่งขันคนเหล่านี้ต้องมาก่อนเพื่อรอเช็กชื่อ เเงาร่างของคนที่ไม่เจอในช่วงเช้าจึงปรากฏตัวอย่างโดดเด่น

ซึ่งเผยแพร่กลับเข้าไปรวมกลุ่ม ขณะเดียวกันก็พิมพ์เสียงบๆ ว่า “มองไม่เห็นฉัน มองไม่เห็นฉัน มองไม่เห็นฉัน ใครเห็นฉันเป็นคนทุเรศ...” “ซึ่งเผยแพร่?”

ไอ้คนทุเรศตะโกนเรียกเขา

ซึ่งเผยแพร่หันกลับไปมอง แล้วยิ้มอย่างเป็นมิตร “มีแข่งเธอ”

ซีเหยียนพยักหน้า จากนั้นก็กวาดตามองเครื่องแต่งกายของแฟนเก่า

ด้วยความสงสัย

ซึ่งเผยกางพัดออกเช่นเดียวกัน แต่กางอย่างเชี่ยวชาญจนไม่มี
กระแสมพัดออกมา “รำพัดให้เก็กปากว่านะ”

ชีเหียนหัวเราะ ดวงตาโค้งเหมือนพระจันทร์เสี้ยว

นี่คือช่วงเวลาชีเหียนดูไร้พิษสงที่สุด บริสุทธ์ผุดผ่องเหมือนเป็น
คนดีคนหนึ่ง

ซึ่งเผยเกือบจะพ่ายแพ้ให้รอยยิ้มของเขา โชคดีที่อีกฝ่ายพูดขึ้นว่า
“น่ารักมาก”

ซึ่งเผยจึงนึกอยากจะสวมรองเท้าผ้าใบแล้วเตะเขาลักเป้า

จากนั้นไม่นานก็ได้เวลา เสียงประกาศของพิธีกรลอดผ่านออกมา
ทางลำโพง “ต่อไปคือการแสดงอันน่าชื่นชมของคณะประวัติศาสตร์ รำพัด
ให้เก็กปากว่า ประมื่อต้อนรับพวกเขากันเลย” นักศึกษาคณะประวัติศาสตร์
ปีสองเดินเรียงแถวเข้าไปกลางสนามกีฬา

พวกนักกีฬาอารยี่สิบคนที่รอแข่งขันรายการต่อไปก็กำลังวิ่งพลาง
มองภาพในสนาม โดยเฉพาะชีเหียนที่ให้ความสนใจเป็นพิเศษ

ซึ่งเผยกระวนกระวายไม่เป็นสุข กระทั่งเสียงเพลงดังขึ้น แต่ใจ
ยังลอยไปไม่กลับคืนมา

ไม่อาจเรียกว่าสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ เนื่องจากซึ่งเผยไม่มี
สมาธิเท่าที่ควร ท่วงท่าการกระเรียนขาวสยายปีกจึงไม่นิ่งพอ ทำให้พัดลอย
ออกไปกระแทกท้ายหอยของเซียงหยางที่อยู่ด้านหน้า ก้านพัดทำจากเหล็ก
ไร้สนิม ถึงแม้ตัวพัดจะมีพลังทำลายล้างไม่สูงเท่ากับการตั้งใจตีลงไปตรงๆ
แต่ซึ่งเผยเห็นแล้วก็รู้ว่าเจ็บไม่แพ้กัน เซียงหยางส่งเสียงแปลกๆ รวากับ
เสียงร่ายที่ร่วงลงมาจากภูเขา แต่แล้วก็กลายเป็นนกอินทรีที่สยายปีกบิน
กลับมาอีกครั้ง การเคลื่อนไหวลื่นไหลดูสวยงาม น่าจดจำอ่อนช้อย ซึ่งเผย
คิดว่าคงเป็นเพราะพลังแห่งรัก ก่อนจะรีบวิ่งสองก้าวไปเก็บพัดขึ้นมา
ร่ายรำต่ออย่างทรงพลัง

ไม่ง่ายเลยกว่าการแสดงจะสิ้นสุดลง ซึ่งเผย์เดินออกจากสนามอย่างรีบร้อน ตอนที่เดินผ่านประตูใหญ่ เขาเหลือบเห็นซีเหียนยืนหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง ยามอยู่ต่อหน้าซีเหียน เขาไม่เคยยิ้มดอกอย่างภาคภูมิใจได้เลยสักครั้ง ซึ่งเผย์คิดอย่างดูถูกตนเอง ครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน

เมื่อกลับมาถึงอัมจันทร์ ซีเหียนก็ยืนอยู่บนลู่วิ่งแล้ว ซึ่งเผย์ได้ยินประกาศถึงรู้ว่านี่คือการวิ่งหมื่นเมตร ตอนคบกัน ซึ่งเผย์มักถูกผู้ชายคนนั้นลากไปวิ่งที่สนามกีฬาในตอนกลางคืน โดยเรียกอย่างไพเราะว่าเป็นการออกกำลังกาย แต่ออกไปได้สองครั้งซึ่งเผย์ก็ทนไม่ไหวแล้ว ต่อให้ตายก็จะไม่ไปอีกเด็ดขาด ตอนนั้นลองมาคิดดู เมื่อทดลองคบหาดูใจจึงรู้ว่าชีวิตประจำวัน ไปจนถึงความชอบและงานอดิเรก พวกเขาแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย คบกันได้หนึ่งภาคเรียนก็ถือว่าเทพมากแล้ว

เสียงป็นดังขึ้น นักกีฬาทั้งยี่สิบคนบนลู่วิ่งออกตัวอย่างไม่รีบร้อน

ซีเหียนโดดเด่นสะดุดตาท่ามกลางฝูงชนด้วยส่วนสูง 183 เซนติเมตร นับแต่ช่วงใต้สะตือลงมาเป็นท่อนขาทั้งหมด เขาวิ่งอยู่ในตำแหน่งผู้นำ เต็มไปด้วยความแข็งแกร่งและงดงาม ซึ่งเผย์มองอย่างไม่ละสายตา ลำคอแห้งผากเล็กน้อย จึงเปลือกลิ้นน้ำลายโดยไม่รู้ตัว ก่อนดิ่งสายตากลับมาบังคับตัวเองให้ก้มหน้าไถ่โทรศัพท์มือถือต่อไป

เขาชอบซีเหียน คนที่จีบก่อนก็คือเขา ต่อมาเมื่ออีกฝ่ายยินดีจะคบหากัน เขาดีใจจนนอนไม่หลับอยู่หลายคืน แต่เมื่อความสัมพันธ์เริ่มลึกซึ้ง ความขัดแย้งก็ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือชีวิตประจำวันของพวกเขาทั้งสองคน วัฏจักรชีวิตของซีเหียนมีสี่อย่าง ห้องเรียน ห้องสมุด โรงอาหาร หอพัก มีเรียนก็เข้าเรียน ไม่มีเรียนก็อ่านหนังสือศึกษาด้วยตนเอง ตกกลางคืนยังไปออกกำลังกาย ตรงข้ามกับเขาอย่างสิ้นเชิง มีเรียนก็เข้าเรียน ไม่มีเรียนก็กลับหอ นอกจากวิชาพละก็แทบไม่เหยียบเข้าไปในสนามกีฬา ห้องสมุดยิ่งไม่มีทางไปเด็ดขาด

ตอนแรกซึ่งเผย์ยังพอตามน้ำไปได้ด้วยการทำตัวเป็นเด็กดีเหมือนอีกฝ่าย ต่อเมื่อเวลาผ่านไปก็เริ่มทนไม่ไหว ซีเหียนสามารถมุดหัวอ่านหนังสือได้ทั้งวัน ส่วนเขาที่นั่งอยู่ข้างๆ กลับรู้สึกวุ่นวายวันยาวนานเหมือน

หนึ่งปี แต่ต่อให้ใบหน้าด้านข้างของซีเหียนจะหล่อเหลากว่านี้ แต่ก็ไม่
 เฟลิดเฟลินเหมือนคูซีริลล์อเมริกัน หลังจากนั้น เมื่อซีเหียนชวนไปเรียน
 หากช่งเฟยซ่อนตัวได้ก็จะซ่อน ซีเหียนไม่ใช่คนโง่ ผ่านไปหลายครั้ง
 เขาก็มองออก จากนั้นพวกเขาก็เริ่มเข้าสู่ถนนแห่งการลี้ภัยที่ทอดยาว
 ซึ่งเรียกสั้น ๆ ว่า “การปะทะฝีปาก” ประเด็นหลักคือซีเหียนเอาแต่ว่า
 ช่งเฟย นี่ก็ผิด นั่นก็ไม่ถูก เรียนหนังสือแบบเช้าสามเย็นสาม เมื่อต้อง
 ไปอยู่ในสังคม อนาคตย่อมไม่สดใส นิสัยของช่งเฟยไม่นับว่าดีเลิศ เมื่อ
 ถูกบนมากเข้าก็จะเริ่มเสียงดัง การทะเลาะกันลักษณะนี้ไม่เกี่ยวกับว่าถูก
 หรือผิด ช่งเฟยแค่ไม่ชอบคำพูดของอีกฝ่ายที่แฝงนัย “ดูถูก” ในเมื่อถูก
 กันขนาดนั้น ทำไมตอนนั้นถึงตกลงคบหากัน แต่ซีเหียนไม่ยอมแม้แต่
 จะทะเลาะกับเขาด้วยซ้ำ ทุกครั้งที่ซีเหียนสติแตกก็ได้แต่ทำให้ตัวเอง
 ใจเย็น ๆ หลังจากคิดได้แล้วทั้งสองค่อยมาคุยกันใหม่ ช่งเฟยโกรธ
 เป็นพินเป็นไฟและไม่มีที่ระบายหลายต่อหลายครั้ง กระทั่งครั้งสุดท้าย
 ที่ใจเย็นต่อไปไม่ไหวแล้ว เลยบอกเลิกออกไปตรง ๆ

เพื่อนที่รู้จักต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคนอย่างซีเหียนเป็น
 แบบอย่างที่ดี นิสัยดี การเรียนดี ย่อมต้องเลือกแฟนแต่สิ่งดี ๆ

แต่ช่งเฟยคิดว่าเขาคงเอาสิ่งไม่ดีทั้งหมดไปทิ้งไว้ให้แฟนของตัวเอง
 ต่างหาก

สุดท้าย ซีเหียนก็ได้อันดับสอง ส่วนอันดับหนึ่งตกเป็นของคณะอักษรศาสตร์ ตอนแรกไม่มีใครเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาอัปลักษณ์คนนั้นอยู่ในสายตา แต่ตอนวิ่งห้ำรอบสุดท้าย เขาและซีเหียนอยู่ไล่เลี่ยกัน ก่อนจะถูกรื้อฝ่ายทิ้งห่างอย่างสมบูรณ์ ซีเหียนรูปร่างสูงยาวเข้าดี ระยะก้าวก็ยาว จังหวะคงที่ ผู้ชายคนนั้นก้าวสั้นกว่าซีเหียนหนึ่งช่วงตัว เสียเปรียบเรื่องระยะก้าว แต่ได้เปรียบในการชอยซาถึ่ๆ จึงวิ่งด้วยความเด็ดเดี่ยวหนักแน่น

ซ่งเฟยไถโทรทัศน์มือถือ แต่ช่วงครึ่งหลังสายตาของเขากลับจจจ้องบนสนามไม่ละไปไหน เขาดูออก ซีเหียนพยายามอย่างเต็มที่แล้ว แต่สุดท้ายก็ยังตามหลังอีกฝ่ายที่พุ่งเข้าเส้นชัยก่อนสามก้าว มีเสียงประกาศยินดีกับคณะอักษรศาสตร์ที่ได้อันดับหนึ่ง คณะชีววิทยาศาสตร์ได้อันดับสอง รวมถึงประกาศชื่อของนักกีฬา แต่ซ่งเฟยไม่ได้ฟัง ความสนใจทั้งหมดของเขาจจจ่ออยู่ที่ซีเหียน

ผู้ชายคนนั้นก้มองตัวจับเข้า หอบหายใจหนักหน่วง ซ่งเฟยรู้ว่าเขาเหนื่อยล้าสุดขีด การวิ่งรอบสุดท้ายคือการเอาชนะขีดจำกัดของตัวเอง ซ่งเฟยคิดว่าหากเป็นเขา จะต้องทิ้งตัวนอนทางแขนขาบนพื้นอย่างไม่มีสนใจใครทั้งนั้น แต่นั่นคือซีเหียน ที่ต้องรักษาภาพลักษณ์อยู่ตลอดเวลา ไม่รู้วาระเบียบวินัยของเขาที่เกือบจะดูเป็นบ้าแบบนี้ เป็นแต่กำเนิดหรือได้รับ

การสั่งสอนมา

เส้นชัยอยู่ใกล้กับบริเวณที่พวกช่งเผยอยู่ หากซีเหียนมองมาในตอนนี้ เขาจะต้องสบสายตากับช่งเผยอย่างแน่นอน แต่ชุดสีขาของพวกช่งเผยยากเกินกว่าจะรู้ว่าใครเป็นใคร ปรากฏว่าซีเหียนหันหลังให้ฝั่งนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ กระทั่งเดินออกจากสนามก็ไม่หันกลับมามองแม้แต่ครั้งเดียว

จะว่าไปช่งเผยก็รู้สึกเสียตายแทนเขา ด้วยนิสัยของผู้ชายคนนี้ ไม่ได้อันดับหนึ่งก็เท่ากับพ่ายแพ้ ได้อันดับสองก็แทบไม่ต่างจากอันดับสุดท้าย เมื่อคิดเช่นนี้ จึงเหลือบมองแผ่นหลังโดดเดี่ยวนั้นอีกครั้ง เขาคงรู้สึกเจ็บปวดจากความผิดหวังอยู่บ้าง

งานแข่งขันกีฬาสีจัดต่อเนื่องสองวัน ช่วงเช้าของวันที่สอง นักศึกษาคณะพลศึกษาที่มักจะมีส่วนที่สำคัญยังคงวนอยู่กับการแข่งขันกีฬา การตัดสิน และการทำหน้าที่จัดคะแนน สุดท้ายก็วอร์มร่างกาย แล้วกลายร่างเป็นหลวงจีนกวาดลานวัด¹ ก่อนที่การแข่งขันจะเริ่มต้นขึ้น

โดยปกติแล้วหากไม่มีการเปรียบเทียบก็จะไม่เจ็บปวด แต่เมื่อช่องว่างระหว่างความอ่อนแอกับความแข็งแกร่งห่างกันเกินไป แม้ผู้อ่อนแอจะไม่เข้าแข่งขัน แต่ผู้แข็งแกร่งที่เหลืออยู่ก็ยิ่งทำให้คุณตกตะลึงจนอ้าปากค้างได้อยู่ดี คนพวกนั้นเหมือนดังกระแสดมกระโชกที่พัดมาตรงหน้า ไม่ทันได้มองเห็นตัวคน ได้แต่มองตามแผ่นหลังของนักกีฬาที่เต็มไปด้วยฝุ่นตลบอบอวลเท่านั้น

สุดท้ายนักศึกษาห้อง 440 ก็ได้ข้อสรุป แต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน พวกเราตั้งใจฝึกเราให้เจอกันต่อดีกว่า

¹ ในที่นี้เป็นการเล่นเปรียบเปรยถึงท่าทางของหลวงจีนกวาดลานวัดที่กวาดตามองและหมุนตัวไปมา เพื่อตรวจตราความเรียบร้อยโดยรอบ

การแข่งขันกีฬาสิ้นสุดลง อากาศเริ่มเย็นลงแล้ว ต้นไม้ใบกว้างในวิทยาเขต
ทนความหนาวเย็นไม่ไหว จึงเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลือง บ้างก็ปลิดปลิว
ไปตามลม ไม่ก็ค้างเติ่งอยู่บนยอดสนอย่างภาคภูมิใจ ใบไม้สีเหลืองทอง
ผสมผสานกับกิ่งสนสีเขียวเข้มแลดูงดงามเป็นพิเศษ

ซึ่งเผ่ายกลับมาใช้ชีวิตประจำวันของเขาอีกครั้ง คือเข้าเรียนวิชาบังคับ
โดดเรียนวิชาเลือก ตามดูแอนิเมชันตอนใหม่ ไถโทรศัพท์ แต่หลังจาก
ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ เขากลับรู้สึกอึดอัดใจ เดิมทีหวังชิงหยวนเป็นคนเดียว
ในห้องพักที่หากไม่อ่านหนังสือก็ทำโจทย์ข้อสอบ เชียงหยางก็มักจะคุย
โทรศัพท์จู้จี้กับแฟนสาวอยู่เสมอ ส่วนเร็นเจอนอกจากตอนเข้าเรียน ตั้งแต่
เข้าจรวดคำก็แทบไม่มีใครเห็นเงาของเขา ถ้าไม่ตามจิบรูน้องก็ไปจิบรูน้อง
นั่นแหละ แต่หลายวันมานี้ห้อง 440 กลับแน่นขนัด นอกจากซึ่งเผ่าย
ที่กำลังเล่นไ้ตบุ๊ก อีกสามคนที่เลือกกลับนั่งอ่านหนังสืออย่างหนึ่กอยู่โต๊ะ
มองจากด้านหลังก็สัมผัสได้ถึง “ความขุ่น”

บ่ายวันนี้ไม่มีเรียน ซึ่งเผ่ายจึงรู้ว่าช่วงเย็นถือเป็นช่วงเวลาที่ดี แต่ช่วงเวลา
นั้นกลับจบลงด้วยโศกนาฏกรรม “การตื่นขึ้นมาท่ามกลางความเงียบอัน
แปลกประหลาดและน่าสะพรึงกลัว” เหตุผลที่พูดเช่นนี้ก็เพราะนี่คือ
ความเงียบที่ไม่ใช่ความเงียบอย่างแท้จริง แต่คือความเงียบเก้าสิบเก้า
เปอร์เซ็นต์ บวกเสียงเดซิเบลต่ำหนึ่งเปอร์เซ็นต์ เสียงเดซิเบลต่ำดังกล่าว
คือเสียงพลิกหน้าหนังสือและปลายปากกาที่สัมผัสกระดาษจนเกิดเสียงบ้าง
เป็นครั้งคราว และท่ามกลางความเงียบเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ก็ได้สร้าง
“แรงบันดาลใจ” ให้นึกถึงบางอย่าง

ตอนที่ซึ่งเผ่ายลุกขึ้นจากเตียง พระอาทิตย์กำลังจะตกดินพอดี ห้อง
440 ถูกปกคลุมด้วยยpsilonที่มีความอบอุ่นอ่อนโยน โดยมี “คนโง่” เพียง
หนึ่งเดียวอยู่บนเตียง กับ “เด็กเรียน” สามคนอยู่ที่โต๊ะหนังสือ ทันใดนั้น
แผ่นหลังของรูมเมตที่กำลังขยับเขยื้อนก็ซ้อนทับกับภาพแฟนเก่าของเขา
อย่างสมบูรณ์ นักศึกษาซึ่งที่ผ่านช่วงชีวิตมาอย่างยากลำบากกลับรู้สึก
ขนหัวลุกกับคำพูดที่ว่า “หนีเสือปะจระเข้”

“อะแฮ่ม” ช่งเฟยกระแอม แล้วเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง “คือว่า
ขอรบกวนเวลาท่านทั้งสองหน่อยได้ไหมครับ”

แม่จะเอ่ยกับคนทั้งสาม แต่หวังชิงหย่วนกลับนิ่งเงียบ ไม่ทือไม่อือ
เซียงหยางและเร็นเจ้อเงยหน้าขึ้นอย่างกระตือรือร้น

“อะไร”

“ทำไม”

ช่งเฟยปลื้มใจเหลือเกิน อย่างน้อยรูมเมตก็ยังให้ความสำคัญกับเขา

“ฉันขอถามนายสองคนหน่อย พวกนายโดนของหรือว่าผีเข้า
ยากลำบากขนาดนี้ก็ยังไม่อยากขึ้นสวรรค์อีกหรือ”

เร็นเจ้อมองเซียงหยาง ส่งสัญญาณว่า ‘นายพูด’

คนหลังพยักหน้า เงยหน้าขึ้นมอง พูดด้วยใจอันขมขื่นว่า “สหาย
แม่ลับหอกยามจนตัว หอกไม่คมแต่ก็เงา”

ช่งเฟยมองโต๊ะของอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยสิ่ลันสดใสจนตาแทบจะบอด

“ปัญหาคือพวกนายผ่านระดับสี่หมดแล้วไม่ใช่หรือ!” เอ่ยด้วยความ
เจ็บปวด แต่ช่งเฟยทำอะไรไม่ได้แล้ว เขาต้องปกป้องศักดิ์ศรีของ “ลูกผู้ชาย
เลือดเหล็กเพียงคนเดียวของห้อง 440 ที่ยังสอบไม่ผ่านระดับสี่” เอาไว้

รูมเมตทั้งสองฟังแล้วก็มองหน้ากัน สุดท้ายตอบขึ้นพร้อมกันว่า
“ใช่ ดังนั้นพวกเราถึงกำลังทบทวนระดับหกอยู่นี่ไง”

ช่งเฟยดูเป็นคนโง่ทันที่ เขาสงสัยว่าตนเองหูฟาด “พวกนายสองคน
จะสอบระดับหกหรือ หยางเจ้อ นายเคยพูดว่าถ้าผ่านระดับสี่ก็จะไม่แตะ
หนังสือภาษาอังกฤษอีกแล้วนี่ แม้แต่วิชาบังคับก็จะไม่แตะ! เร็นเจ้อ ภาษา
จีนกลางควรจะเป็นภาษาสากล นายพูดเองไม่ใช่หรือ”

เซียงหยางวางปากกาลง ราวกับกำลังรำลึกถึงช่วงชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่
กระแสน้ำไหลหลาก แล้วหรีตามองออกไปไกล ครุ่นถึงความสับสนก็หายไป
หลงเหลือเพียงความอ้างว้าง เขาหันมองช่งเฟย ก่อนถอนหายใจเล็กน้อย
“ไอ้หนุ่ม นายไม่เข้าใจหรอก มีความพากเพียรรูปแบบหนึ่งที่เรียกว่า
ความพากเพียรที่แฟนของนายคิดว่านายควรจะมี”

ช่งเฟยกลืนน้ำลาย ทันใดนั้นก็นึกอยากอดปอบสหายเซียงสักครั้ง

“แล้วนายล่ะ นายยังไม่มีแฟนนี่” เชียงหยางยังพอเข้าใจได้ แต่เร็นเจอกลับมูมามะโดยไร้เหตุผล

คิดไม่ถึงว่าเร็นเจอจะทำท่าสะบัดผมพลั่ว “เพื่อน ยังมองไม่เห็นความจริงอีกหรือ นายเหลือเวลาที่จะใช้ผลการเรียนจีบสาวให้สำเร็จไม่ถึงสามปีแล้วนะ ถ้าไม่พยายามตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น แก่ตัวไปจะเสียใจทีหลัง!”

ซึ่งเผยกลื่นน้ำลายอีกครั้ง ในที่สุดก็รู้สึกถึงความม่วงของตนเอง กลายเป็นบาปเสียแล้ว

“ฉันจะลงไปกรอกน้ำ มีใครอยากฝาก...” ซึ่งเผยกกระโดดลงจากเตียง ตัดสินใจไปสบสตีอาร์มณในห้องน้ำร้อน

หวังชิงหยวน “ไม่”

เร็นเจอ “เพิ่งไปกรอกมาตอนเที่ยง”

เชียงหยาง “เดี๋ยวฉันไปเอง จะแวะไปหาอะไรกินที่โรงอาหารด้วย”

ความมุ่งมั่นต่อการเรียนลึกซึ้งดุจมหาสมุทร นับตั้งแต่นั้นมา เด็กกากคือคนแปลกหน้า ขนาดเขาจะไปกรอกน้ำให้ก็ยังไม่มีใครต้องการเขาด้วยซ้ำ ซึ่งเผยรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่พรังพรูออกมาจากหัวใจ

นับแต่เหตุการณ์ถูกยึดเครื่องใช้ไฟฟ้าทำความร้อนและถูกอาจารย์ตำหนิ หอพักของพวกซึ่งเผยก็สงบสุขอย่างมาก ก่อนจะถือกระติกน้ำร้อนลงไปกรอกน้ำด้านล่าง ซึ่งเผยเตรียมจะกินข้าวก่อนแล้วค่อยไปกรอกน้ำ เขาวางกระติกน้ำร้อนสีเขียวมรกตไว้ท่ามกลางกระติกน้ำร้อนที่วางเรียงอยู่หน้าประตูห้องน้ำร้อน และวางพิงไว้ได้หน้าต่างอย่างระมัดระวัง หนึ่งคือเป็นตำแหน่งที่จดจำง่าย สองคือหน้าต่างมีเหล็กดัด เขาจึงใช้แม่กุญแจล็อกจักรยานที่พกติดตัวมา ล็อกกระติกน้ำร้อนกับเหล็กดัดไว้ด้วยกันได้อย่างสะดวก

ป้องกันไฟไหม้ ป้องกันขโมย ป้องกันกระติกน้ำร้อนหาย เพราะเขาตระหนักถึงความเจ็บปวดของเรื่องเหล่านี้เป็นเช่นไร

โรงอาหารช่วงเวลาทำโม่งเย็นค่อนข้างเงียบเหงา อาหารยังไม่หมด มองไปก็เห็นนักศึกษากำลังสนทนากันประปราย นอกนั้นคือแถวเก้าอี้

พลาสติกที่ว่างเปล่า ซึ่งเผยเดินตรงดิ่งไปยังหน้าต่างบานแรก เขาสั่งข้าวเปล่า ก่อน จากนั้นเดินไปหน้าต่างบานที่สอง เมื่อเห็นว่ามีเมนูใหม่ออกมา ก็ทนแทบไม่ไหว

“วันนี้มาเร็วเชียว” คุณป้าผู้ทำหน้าที่ตักอาหารอยู่ในโรงอาหารนี้ มาหลายปีรู้จักช่งเฟยเป็นอย่างดี เขาคือนักศึกษาผู้กล้าทดลอง จึงมักจะมาทำทนายอาหารเมนูใหม่อยู่เสมอ ซึ่งนับว่าหาได้ยากยิ่ง เมื่อเวลาผ่านไปนาน เธอจึงอดไม่ได้ที่จะแสดงทักษะ “การสะบัดซ้อมมือ” ตอนตักอาหารให้เห็นเป็นที่ประจักษ์

“อิม ผมไม่มีเรียนครับ” ช่งเฟยยิ้มตอบอย่างเรียบร้อยน่ารัก ความสนใจทั้งหมดอยู่ที่อาหาร เมนูใหม่สีแดงและสีขาวทำให้เขาชวนนึกถึงตอนฝึกรำไท่เก็ก ถึงแม้จะมีอาหารมากมายนับไม่ถ้วน แต่ก็มียางอย่างที่ได้แต่กินไม่ได้ “ป้าครับ อันนี้คืออะไรเธอ”

“แดงโมัดขนมเซ่ง”

“ครับ ผมเอาเต้าหู้ผัดซอสเสฉวน”

ถึงช่งเฟยจะชอบลองของใหม่ แต่เขาไม่ใช่คนซื้อบ่อยนะ

กินไปได้ครึ่งทางก็เริ่มมีคนทยอยเข้ามาในโรงอาหาร ยังเหลือเวลาอย่างน้อยครึ่งชั่วโมงก่อนจะถึงช่วงที่คนเยอะ ดังนั้นช่งเฟยจึงไม่ค่อยสนใจนัก เขากินอาหารของตนเองต่อ กระทั่งมีคนนั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม

ปฏิกิริยาแรกของช่งเฟยคือขมวดคิ้ว เขาเงยหน้าขึ้นเตรียมจะพูดว่า ‘เพื่อน ตรงโน้นยังมีที่ว่าง ทำไมต้องมาเบียดฉันด้วย’ แต่เมื่อเห็นใบหน้าของซีเหียนก็ลบล้างอาหารทันที โชคดีว่าเขากำลังกินเต้าหู้ ไม่ใช่เนื้อสัตว์ จึงพอฝืนกลืนลงไปได้

“บังเอิญจัง” ซีเหียนยกยิ้มเล็กน้อย ทำที่ ยังคงเป็นมิตร

ช่งเฟยเหลือบมองสีแดงและสีขาวในจานของอีกฝ่าย อดถามไม่ได้ว่า

“นายถามหรือเปล่าว่านี่คืออะไร ถึงได้สั่งมา”

ซีเหียนตอบโดยไม่ต้องคิดว่า “ไม่ต้องถาม แค่มองก็รู้แล้ว แดงโมัดขนมเซ่งไง”

ซึ่งเผยพูดไม่ออกด้วยความชื่นชม

ได้ ในเมื่อเป็นแบบนี้ เขาก็จะไม่ซักถามให้มากความ แต่ปัญหาคือ “เมื่อก่อนนายไม่กินรสจัดขนาดนี้...” จำได้ว่าตอนที่พวกเขาคบกัน ทุกครั้งที่ซึ่งเผยจะลิ้มลองอาหารเมนูใหม่ๆ ก็เป็นต้องรบเร้าอีกฝ่ายและลงเอยด้วยการเสียบปากกลอกตามองฟ้า

ซีเหียนชะงัก ก่อนก้มหน้าลงมือกินข้าว “ก็เปลี่ยนรสชาติบ้าง”

ซึ่งเผยมองไม่เห็นสีหน้าของอีกฝ่าย เพียงรู้สึกว่บรรยากาศระหว่างพวกเขาสองคนดูแปลกๆ แต่แปลกตรงไหนก็บอกไม่ถูก โชคดีที่ความลึกซึ้งอันซับซ้อนถูกสีหน้า “ยากจะอธิบายด้วยประโยคเดียว” ของอีกฝ่ายพัดหายไปอย่างรวดเร็ว

ซึ่งเผยกลืนหัวเราะ “เอาละพ่อหนุ่ม รีวีสรสชาติหน่อยซี”

ซีเหียนคายขนมแข็งออกมา พูดคำหนึ่งคำที่ไม่คาดคิดมาก่อน “บ้าเอ๊ย”

อาหารเลิศรสที่บังคับตักให้นักศึกษาชั้นดี สุดท้ายก็ถูกส่งให้รถขยะ ซีเหียนแหย่เอาเต้าหู้ผัดซอสเสฉวนของซึ่งเผยมากินหนึ่งในสามส่วน แม้คุณป้าจะตักอาหารให้เยอะแค่ไหน แต่ก็ไม้อาจห้ามการแบ่งอาหารให้กันแบบนี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นคนสองคนกินกับข้าวด้วยกัน รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง สุดท้ายซึ่งเผยก็ทนไม่ไหว เขาจึงไปตักเนื้อไก่ผัดซอสเสฉวนมาอีกอย่าง ผลคือนักศึกษาเหียนไม่มีความเกรงใจเลยสักนิด ใช้ตะเกียบคีบเนื้อไก่ชิ้นไปอีกครั้ง

ซึ่งเผยไม่พอใจ “นายจะกินอะไรกันแน่!”

เม็ดข้าวติดเต็มหน้าของซีเหียนช่างดูไร้เดียงสา “ฉันกินด้วยทั้งสองอย่างไม่ได้เหรอ...”

ซึ่งเผยหงุดหงิด คิดไปคิดมาหลายตลบ ดูเหมือนจะตอบได้เพียงว่า “ไม่ใช่ว่าไม่ได้...”

ซีเหียนเหี้ยดยิ้มอีกครั้ง เมื่อผนวกรวมกับข้าวตรงมุมปากกลับทำให้หน้าตาที่น่าอัศจรรย์ดูเจิดจ้าขึ้นไปอีกหลายชั้น

ซึ่งเผยเกือบตามอด ไม่อาจมองเขาได้อีกต่อไป จึงก้มหน้าใช้ตะเกียบ

พี่ข้าเข้าปากแทน

ความจริงตอนที่ซีเหียนไม่แก้มเหงะเขาเหมือนอย่างตอนนี้ก็ค่อนข้างที่อยู่หออีกฝ่ายดูมีความนุ่มนวลในความเท่า มีความน่ารักซ่อนอยู่ในความหล่อเหลา เหมือนอย่างเมื่อครู่ พลอยให้จินตนาการไปถึงตอนที่เคยอยู่ข้างบน...ช่างเถอะ อย่าไปพูดถึงอดีตดำมืดของชีวิตเลย

“จริงสิ ช่วงนี้ถ้าไม่มีธุระก็อย่าออกไปข้างนอกนะ” จู่ๆ ซีเหียนก็วางตะเกียบลง ร่องรอยของความน่ารักนุ่มนวลหายลับไป แล้วกลับมาออกคำสั่งอีกครั้ง

ซึ่งเผยผลอแย้งกลับไปทันทีว่า “เกี่ยวอะไรกับนาย”

ซีเหียนขมวดคิ้ว ดูเหมือนกำลังพยายามสะกดกลืนอารมณ์อย่างมาก ก่อนกล่าวเสียงราบเรียบว่า “เด็กภาควิชาโบราณคดีตาย นายไม่รู้หรือไง”

ซึ่งเผยตกใจ “ตายจริงๆ เหรอ ไหนบอกว่าขาดการติดต่อไปไง แหมยังบอกว่าเขาลาออกเองด้วย”

ซีเหียนถึงกับยอมแพ้ “นายอยู่ชั้นเดียวกับเขา ทำไมถึงโง่แบบนี้ ในสมองนายมีเต้าหูหรือแบ่งเปี่ยกันแน่!”

จะเป็นตัวเลือกไหนนักศึกษาซึ่งก็ไม่พอใจทั้งนั้น แต่ซีเหียนกลับนึกสนุก เขาเพิ่งรู้ว่าการใช้ความรักเปลี่ยนนิสัยอีกฝ่ายนั้นเหนื่อยเกินไป ใช้วิธีจิกกัดกลับไปส่ายกว่า “ตายจริงๆ และตอนพบศพก็เหลือแค่ครึ่งขา ต้องตรวจดีเอ็นเอถึงยืนยันตัวตนได้”

ซึ่งเผยยังมีข้อสงสัย “พูดเหมือนนายเห็นกับตาตัวเอง”

“ฉันได้ยินตอนที่คุณบดคุยกัน”

ซึ่งเผยเงยไป ซีเหียนไม่เคยพูดล้อเล่น และจะไม่พูดให้คนอื่นตระหนกตกใจ ซึ่งเผยนึกถึงภาพนั้นอีกครั้ง จากนั้นก็เหลือบมองเต้าหูผิดซอสเสฉวนกับเนื้อไก่ผัดซอสเสฉวน หมดลั่นแล้วความอยากอาหาร

ซีเหียนไม่รู้ถึงเงามืดในใจของซึ่งเผย เขาจึงกล่าวต่อ “เมื่อหลายวันก่อนก็เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฉันรู้สึกช่วงนี้เมืองมหาวิทยาลัยของเราไม่ค่อยสงบสักเท่าไร นายก็อย่า

ออกไปข้างนอกให้มากนัก”

ซึ่งเผยแพร่ “เกิดอะไรขึ้นที่มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี”

ซีเหียนชมวดหัว “มีคนถูกกดหน้า นายไม่รู้หรอ”

“เดี๋ยว เดี่ยวนะ” ซึ่งเผยแพร่รู้สึกเย็นเยียบไปทั้งตัว “เล่นอะไรกันเนี่ย นายพูดอีกทีซี”

“มีคนถูกกดหน้า” ซีเหียนเข้าใจอีกฝ่ายเป็นอย่างดี จึงพูดเน้นย้ำทีละคำ “คลิปวิดีโอตั้งมากในเวบบ์ นายไม่เห็นหรอ”

ซึ่งเผยแพร่หน้า เวบบ์ในแต่ละวันมีประเด็นฮ็อตเป็นหมื่น ปกติเขาจะรู้ประมาณ 9,999 เรื่อง แต่ก็ยังพลาดประเด็นสำคัญเพียงหนึ่งเดียวไปได้

ซีเหียนไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดเวบบ์เมื่อลองค้นดูก็พบว่าคลิปวิดีโอยังไม่ถูกลบ จึงส่งให้อีกฝ่ายดูเอง

โรงอาหารไม่มีสัญญาณไวไฟ ซึ่งเผยแพร่ภาพที่คลื่นสัญญาณสะดุดติดขัด ถึงแม้จะนึกเห็นใจสัญญาณของอีกฝ่าย แต่เพียงครู่เดียวเขาก็ไม่สนใจอีกต่อไป คลิปวิดีโอค่อนข้างสั้นไหม้ชัดเจน ภาพก็พร่ามัวมองเห็นเงาร่างเลือนของใครบางคนกระโจนเข้าไปอีกคนหนึ่ง เหมือนกำลังกดแทะ แต่จะมองว่าเป็นการจูบก็ได้ หากคนที่ถูก “จูบ” ไม่ตะโกนเรียกช่างภาพลงกริดร้องออกมา

วิดีโอมีความยาวเพียงสิบวินาที จากนั้นก็หยุดลง

ซึ่งเผยแพร่ดูคอมเมนต์ คอมเมนต์ข้างบนสุดคือชาวสวน บอกว่าชายกดหน้าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจวิสามัญแล้ว ทว่าทันใดนั้นเหยื่อก็ลุกขึ้นพุ่งกระโจนเข้าใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รู้จะอย่างไรจึงสังหารเขาด้วยเช่นเดียวกัน ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ได้รับบาดเจ็บก็ถูก 120² นำตัวไป

“ของจริงหรือเปล่าเนี่ย” ซึ่งเผยแพร่ไปที่คลิปวิดีโอพลาซ่าเอ๋อถาม

ซีเหียนส่ายหน้า “ไม่รู้สิ”

² เบอร์โทรศัพท์ศูนย์การแพทย์ฉุกเฉินของจีน

ซึ่งเผยแพร่อีกครั้ง คนส่วนใหญ่สันนิษฐานว่าคนกัดและเหยื่อที่ถูกกัดติดยาเสพติด จึงทำให้เกิดภาพหลอน คนหนึ่งจึงเป็นฝ่ายลงมือกับอีกคนก่อน หลังจากถูกปล่อยเป็นอิสระ อีกคนก็เกิดภาพหลอนแทนและจูโจมอย่างบ้าคลั่ง ด้านล่างยังมีคนทั้งลิงก็คดที่คล้ายคลึงกันของต่างประเทศเอาไว้ ซึ่งมีคนติดยาโจมตีคนจรจัดด้วยการกัดหน้าเหมือนกัน สุดท้ายคนติดยาที่ถูกฆ่าตาย คนจรจัดได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ก็มีคนกลุ่มหนึ่งออกมาโต้แย้ง บอกว่านี่เหมือนในหนังซอมบี้ ผู้ที่ถูกกัดแล้วยังลุกขึ้นมาโจมตีเหยื่อได้ก็คือผู้ติดเชื้อ

นอกจากนี้ด้านล่างยังลงคลิปวิดีโอในประเทศที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ดังกล่าวอีกหลายคลิป บอกว่าเป็นภาพถ่ายบนถนนที่รวบรวมได้จากอินเทอร์เน็ต ซึ่งสงสัยว่าจะเกิดวิกฤตการณ์ระบาดของโรคทางชีววิทยาไปทั่วทุกหนแห่งในประเทศ คลิปหนึ่งกล้องสั่น อีกคลิปหนึ่งคนที่เดินผ่านถูกโจมตี ระยะทางใกล้ไกล ระดับความคมชัดมากน้อยต่างกัน มองดูเหมือนผลงานชิ้นเอกที่มาจากช่างภาพคนละคน โทรศัพท์คนละรุ่น และสถานที่แตกต่างกันไป สุดท้ายชาวเน็ตก็ได้ข้อสรุปว่า แผ่นดินไหว สึนามิ ระเบิดนิวเคลียร์ก็มีไปแล้ว ถึงตาของเรื่อง 2012³ แล้วสินะ

ซึ่งเผยแพร่เรื่องเหตุโลกาวินาศใดๆ บนโลกใบนี้ ที่กล่าวกันว่าโลกจะแตกในปี 1999 พ่อแม่ของเขายังรักกันดูดีม๊อ เขาในวัยสองขวบก็ร่างกายแข็งแรง เมื่อบอกว่าปี 2012 จะเป็นวันสิ้นโลก เขาก็เชื่ออย่างไร้เดียงสา ปล่อยตัวเองจนคะแนนสอบปลายภาคตกต่ำ เขาจึงถูกพ่อลงโทษยกใหญ่ ตอนนั้นเขาจึงเชื่อมั่นในพัฒนาการของวิทยาศาสตร์ และมุ่งมั่นสร้างความปรองดองในสังคมแทน

ไม่ว่าอย่างไรเหตุการณ์เลวร้ายนั้นก็คลี่คลายแล้ว แถมเขายังได้กินข้าววันละสองมื้อ แต่เมื่อคิดว่ามหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอยู่ติดกับมหาวิทยาลัยนานาชาติ ซึ่งก็อยู่ใกล้กับพวกเขาเหมือนกัน และ

³ 2012 วันสิ้นโลก ภาพยนตร์อเมริกันแนวหายนะและวันสิ้นโลก ถ่ายทอดเรื่องราวของผู้คนที่ต้องหนีและดิ้นรนเพื่อให้รอดพ้นจากมหันตภัย

หากว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับเขา...คิดได้แค่นั้นซึ่งเผยก็ขลุ่ยไปทั้งตัว

เขาไม่มีความอยากอาหารอีกต่อไป ซึ่งเผยและซีเหียนรีบเก็บจานก่อนเดินออกมาจากโรงอาหารอย่างรวดเร็ว

ด้านข้างของโรงอาหารคือห้องน้ำร้อน ข้างห้องน้ำร้อนคือซูเปอร์มาร์เก็ต ถัดจากซูเปอร์มาร์เก็ตลึกเข้าไปก็คือหอพัก สถานที่สี่แห่งรวมกันเป็นพื้นที่อยู่อาศัย

“ฉันจะไปกรอกน้ำ นายกลับไปนอนเถอะ” ซึ่งเผยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับซีเหียน จึงตัดบทง่าย ๆ

คาดไม่ถึงว่าซีเหียนจะเอียงคอมอง เอ่ยว่า “บังเอิญมาก ฉันเองก็จะไปกรอกน้ำเหมือนกัน”

ซึ่งเผยมองสองมือที่ว่างเปล่าของอีกฝ่ายพลางส่งเสียงเย้ยหยัน “เดี๋ยวละ นายใช้มือกรอกเหรอ”

ซีเหียนชี้ไปที่หน้าประตูห้องน้ำร้อน “กระตักน้ำร้อนของฉันวางอยู่ตรงนั้น”

ซึ่งเผยมีลางสังหรณ์ไม่ค่อยดีเอาเสียเลย

ในที่สุดเจ้าคนทุเรศก็เดินไปที่หน้าต่างพร้อมกับเขา และได้พบว่าด้านข้างกระตักน้ำร้อนสีเขียวที่ถูกล็อกเอาไว้ มีสหายสี่ชมพูสดใส่น้ำประตักใจวางอยู่

“นายแหม่ จงใจสินะ” เอ่ยถามด้วยความสงสัย แต่ซึ่งเผยก็ค่อนข้างมั่นใจ เนื่องจากในมหาวิทยาลัยไม่มีใครใช้แม่กุญแจสำหรับล็อกจักรยานมาล็อกกระตักน้ำร้อนอีกแล้ว!

ซีเหียนสายหน้าจริงจัง “ฉันวางไว้ตรงนี้ก่อน ตอนล็อกกระตักน้ำร้อนนายมองไม่เห็นหรือไง ฉันคิดว่านายจำของฉันได้ชะอิก เลยตั้งใจเอามาล็อกไว้ข้าง ๆ ฉัน”

ซึ่งเผยชะงัก เป็นไปไปชั่วขณะ

กระตักน้ำร้อนของซีเหียนเป็นของมหาวิทยาลัย ซึ่งภายในรัศมีสิบเมตรสามารถพบเจอได้เป็นร้อยใบ มิหนำซ้ำเขายังไม่ทำสัญลักษณ์ของตนเองไว้บนกระตักน้ำร้อนเหมือนนักศึกษาส่วนใหญ่ กระตักน้ำร้อนสี่ชมพู

สดใส่แต่เก่ามากจึงมีชีวิตที่เรียบง่ายและบริสุทธิ์ผุดผ่อง ซึ่งเผยแพร่ไม่ได้เลย
ว่าตอนที่เขาลือกระตักน้ำร้อน ด้านข้างมีกระตักน้ำร้อนใบอื่นหรือไม่

ช่างเถอะ ซึ่งเผยแพร่แล้วจะเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า จะไปกรอกน้ำ
ด้วยกันไม่ใช่หรือ ก็แค่ครั้งนาที่เอง

ชั่วพริบตาเดียวก็เสร็จ นักศึกษาชายสองคนที่เคยมีความสัมพันธ์
อันซับซ้อนเดินถือกระตักน้ำร้อนหนัก ๆ ออกจากห้องน้ำร้อนด้วยกัน

ซึ่งเผยแพร่ไม่ไหวรีบบอกลาเขารอบสอง “ฉันจะไปซื้อของที่ซูเปอร์-
มาร์เก็ต นายกลับไปก่อนเลย”

ซีเหียนเอียงคอ “บังเอิญจัง ฉันเองก็จะซื้อของเหมือนกัน”

บ้าเอ๊ย จะให้เหตุผลเดิมสองครั้งก็ช่าง แต่อย่างน้อยนายก็ควรเปลี่ยน
คำแรกของประโยคสักหน่อย หัดใส่ใจบ้างไม่ได้หรือ!!!

ซึ่งเผยแพร่แล้วสาบานเลยว่า หากเขาพูดว่าฉันไม่ซื้อแล้ว จะกลับห่อ
เจ้าหมอนี้ก็จะตามกลับไปอย่างแน่นอน

แน่นอนว่าบ้าไปแล้ว

น้อยครั้งที่ซีเหียนจะเป็นบ้าขึ้นมา แต่เขาก็เคยอาละวาดขึ้นมา
ครั้งหนึ่ง ซึ่งมากเกินไปแล้วสำหรับซึ่งเผยแพร่ ประสบการณ์ที่ผ่านมามากกว่า
ทางออกที่ดีที่สุดคือปล่อยให้ซีเหียนเป็นบ้าไปเสีย

ซูเปอร์มาร์เก็ตเดิมของมหาวิทยาลัยมีชื่อว่า “สี่หางหยาง” ดำเนินการ
โดยทางมหาวิทยาลัยเอง มีพื้นที่ค่อนข้างใหญ่ แต่ข้าวของไม่ครบครันและ
ไม่ใช่สินค้าใหม่ แม้แต่การจัดวางสินค้าก็ยังเป็นสไตล์เหมือนเมื่อสิบกว่าปี
ก่อน เห็นแล้วก็ไม่มีอารมณ์อยากซื้อ คาดการณ์ได้เลยว่าจะต้องปิดตัวลง
อย่างแน่นอน ต่อมาทางมหาวิทยาลัยจึงกดดันให้ร้านข้างนอกเข้ามาลงทุน
จาก “สี่หางหยาง” ก็เลยกลายเป็น “เฟินตัวตัว” อย่างรวดเร็ว การตกแต่ง
ภายในกลายเป็นรูปแบบใหม่ จัดระบบให้เชื่อมต่อกับเครือข่ายซูเปอร์มาร์เก็ต
แฟรนไชส์ระดับนานาชาติ กลายเป็นธุรกิจที่รุ่งโรจน์เฟื่องฟูอย่างมาก

ยังคงเหมือนเดิม ก่อนที่ซึ่งเผยแพร่จะเดินเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต เขา
จัดการถือกระตักน้ำร้อนติดกับราวบันไดประตูทางเข้าซูเปอร์มาร์เก็ต

ซีเหียนเห็นเขาใช้กุญแจล็อกจักรยานอีกครั้งก็นึกสงสัยกระตัก

น้ำร้อนสี่เหยียวใบนั้น “นายเขียนจนกลายเป็นแบบนี้แล้ว ไม่ต้องลือกหรือก้มง”

กระติกน้ำร้อนของซ่งเผย์ไม่เหมือนกระติกน้ำร้อนมันวาวของซีเหยียน เพราะมันถูกซ่งเผย์ใช้ปากกาเมจิกเขียนอักขระสีดำหนาสิบสองตัว [กระติกน้ำร้อนมีคำสาป ใครขโมยคนนั้นสอบตก!]

ซ่งเผย์ส่ายหน้า คิดว่าซีเหยียนยังไร้เดียงสาเกินไป “ในมหาวิทยาลัยของเรายังมีพวกที่ไม่เชื่อเรื่องมงายหรือไสยศาสตร์อีกมาก กับคนพวกนั้นขู่ว่าก็ไร้ประโยชน์ ทำได้แค่ลือกเอาไว้”

ซีเหยียนยกไหล่ คร้านจะฟังเหตุผลข้างๆ ขู่ๆ ของอีกฝ่าย

ผ่านไปสิบนาที คนทั้งสองก็เดินกลับออกมา ของที่ซ่งเผย์หอบมานั้น บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เครื่องดื่ม และเมล็ดทานตะวัน แต่ของซีเหยียนน้อยกว่ามาก มีเพียงไอศกรีมหนึ่งแท่ง

ซ่งเผย์ไม่อยากจะคุยกับเขาแล้ว “พี่ใหญ่ วันนี้คุณหุยมิลดลงแล้วนะ”

ซีเหยียนหัวเราะหึๆ พลังกัตไอศกรีมหนึ่งคำ ทำทางเหมือนตั้งใจทำตอนนี้เขาอารมณ์ดีมาก และรู้สึกหวานยิ่งกว่าไอศกรีมเสียอีก ดูเหมือนว่าการออกจากห้องสมุดไวบางครั้งก็...เอ่อ เตียวนะ

ซ่งเผย์มองซีเหยียนที่จู่ๆ ก็หน้าบูดบึ้งด้วยความมึนงง ก่อนจะลະลายตาไปมองราวบันไดของซูเปอร์มาร์เก็ต น้องเหยียวปลอดภัยดี แต่น้องชมพูหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ซ่งเผย์หัวเราะเสียงดัง ไม่อาจมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นได้มากไปกว่านี้แล้ว “ใครใช้ให้นายไม่ทำเครื่องหมายเอาไว้ ฮ่าๆ รีบกินไอศกรีมแล้วค่อยไปอาละวาดเถอะ ฮ่าๆ...”

หัวซีเหยียนกลับยืนอยู่ที่เดิม ยังมีอารมณ์กินไอศกรีมต่อ

ซ่งเผย์เข่ากุกุญแจในมือด้วยท่าทางโอ้อวด เขาฮัมเพลงเบาๆ ก่อนจะลงมือไขกุญแจ “เห็นไหม หัดเรียนรู้จากพี่ชายซะบ้าง รับประกันว่านายจะไม่...เอ๊ะ?” ซ่งเผย์หยิบกระติกน้ำร้อนขึ้นมาพลังรู้สึกว่ามันถูกต้อง เขารีบวางกระติกน้ำร้อนลง เปิดฝาออก สรุปว่าภายในว่างเปล่า ราวกับน้ำร้อน